предприятие, организация

Типовая форма № Ж-2

„Ватна Бухгалтерія"

ЖУРНАЛ-ОРДЕР № 2

по кредиту счета 51—Расчетный счет

за ____________ 19__ г.

Oleg Kharchenko
(Олег Харч)

2015 -2016 рік

Журнал-ордер по кредиту счета 51

Глава. Думки та спостереження (Вересень 2015).

Саме скрізь них, можна навчитися рахувати. А коли вже хтось має здатність до обчислювання, той буде вести повний облік. Авже завдячуючи йому, рукою подати до самоїй БУХГАЛТЕРІЇ. Якщо це суто економічний є інструментарій? То це доволі нудне і не цікаве заняття. Але..... Але якось то до рук трапляють порожні бланки. А рік звітності ще 1996. У цей бурхливий період багато хто базарював, і як міг займався різним гендлюванням. Під гучною назвою – підприємництво, чи наприклад відкрив фірму. І звісно тоді ж розповсюдилася така собі професія, як БУХГАЛТЕР. Фах, як фах. Але який зміст? Ці до сьогодні актуальний! Пройшло з добрих півтора десятка років. І вже залишилися й непотрібними бланки бухгалтерської звітності. А ще до цього часу вдалося дивом зберегти дефіцитний із совдепівщини міліметровий папір. Таке вже не використовується ніким на день сьогоднішній. Від початку не існує розуміння того, як зв'яжеться весь той багаж із минулого разом. В єдине поле. Що тут спільного є? Зовсім різні теми. Роздуми про вчорашній день. А може й про позавчорашній. Адже роздуми ті, заторкують останні сім десятків років, а то й вісьми. Покоління батьків, дідів. Усвідомлення того, що задумане колись тільки зараз реалізоване кимось. Змінилися темпи та технології, в часі та просторі. Філософи та вони ж і митці це все проходили. Різниця в моментах. Та в маленьких, майже зовсім непомітних

—в дебет счетов

для стороннього ока нюансах. Ось він такий плавний вхід в тему. Не варто займатися нудотними та зарозумілими міркуваннями. А що то є – Мистецтво тих поколінь, покоління найостаннішого охочих давати готову відповідь й так достатньо. Тож виникає ідея. Спробувати поміркувати на задану тему. Як то воно стати, чи може бути саме сьогодні тією ВАТНОЮ істотою? І тут особливо важливо, це взяти та пунктуально проаналізувати все. Форма бухгалтерської звітності натякають на цей саме підхід. Не більше і не менше. Зараз вже другий десяток XXI століття йде. Паперовий документообіг ніби вже й відступив у минуле. На перше місце постали електронні носії. Тож паперова бухзвітність та міліметрівка, є напевно викликом, також водночас й натяком. Та ще звісно й ці кітчеваті вирізанки з різного штибу еротико-порнушних імпортозаміщених журнальчиків. Як же без них. Все це. Комічні, іронічні та ба навіть мають бути сатиричні шльоси. Адже термін – БУХГАЛТЕРІЯ, має німецьке походження.

Buchhalter / Книготримач.

Але зараз про лірику. Тобто невеличкий відступ. А отже про таке. Німці. Німці. Німці можливо навіть і підсвідомо але тяжіють бути зовсім оголеними. Іншим культурним етносам це трохи дивакуватим явищем видається. Навпаки. Сонячних днів тут зовсім мало. І оце коли раптово виникає як примара спека. Немов за якоюсь командою, вони йдуть до водоймищ та річок.

группировке по статьям аналитического учета в листах-расшифровках.

Ось якась трохи незграбна та досить простувато і по німецькі зодягнена фрау. Сходить до води. Оголює свої неголені принади. Занурюється. Чи то пірнає в течію. П'ять хвилин. І вже вона прямує собі далі у якихось справах. Чи можливо до наступної водойми. Сторонньому оку то є дивасія. Та кого хвилює цей погляд? В просторі зависне питання, так і не проголошене. У ті рідкуваті часи густої спекоти. А добра водичка в Баварії? Чиста і прохідна. Оу! Серпне!!

Це якась вакханалія, сполучення перед-альпійськості та нестерпної для цих місць, за високої температури повітря.

Та повертаємося досліджувати обрану, ще раніше тему – Ватництво. Ватників.

Імовірно що то комусь не цікаве. Є тимчасовим явищем, яке виринуло не звідки, пропаде так само в нікуди. А може, варто виявити дослідницьку пильність? Пошук та вивчення цих персонажів дасть свій результат. Але вони виникли швидше на інших теренах. Десь приблизно, за півтори-дві тисячі кілометрів на схід. Там якраз тих хто носив призвиська германського походження вважають швидше ідеологічними антиватниками. Чи ще більше історичними словосполученнями. В своєму розвитку.

А най! Тут зовсім інше. Іраціональна така рефлексія. На подійність сьогодення у світі. Та певно відображення хворобливості. З пульсуючою ознакою не вилікованності суспільної думки від занесеної всередину інфекцію світоглядного характеру. До майже завжди (ох це – майже!) і здавалося раніше цілковито здорового суспільного організму. І тут ось місія –

КНИГО ТРИМАЧА & АРТИСТА

якраз напрочуд вже зараз й піднята до статусу доречної.

Десь по під вечір. Кожного дня. А ще вірніше, коли починається його сутінкова частина. Коли вже майже усі зорі в небі розпочинають бурхливо палахкотіти та гарно так роїтися. За все ті ж, дві тисячі кілометрів. Від гарного та всесвітньо відомого міста Мюнхена. Ціде, гуде стрілянина. Для когось в три літери разом – АТО. А комусь то безжальна і повноцінна ВІЙНА. З обстрілами, руйнацією будинків та всієї інфраструктури цілих містечок та сел. На такій відстані немає відчуття небезпеки від тих нищівних дій. Не чути стогону та скреготіння зубів поранених людей. Вигуків з прокльонами та скаженного вою нещасних зголоднілих тварин. Аж до нестерпності. Покинутих своїми господарями напризволяще. Там десь заскрижаніло від болю. Фізичного та морального. А тут? А тут, наче і не існує здається усього того, що принесуть війна, смерть та страждання. Всі ті комбатанти хто ними не є. Без виключення. Мають бути під постійною загрозою знищення десь там. Про них можна дізнатися лише з екранів та моніторів. Та ці події водночас є як слідством, так і причиною все того ж ВАТНИЦТВА.

Чи не так? Повисло у повітрі....

Із тим дзвінким звуком у вухах
подібно як після пострілу гарматного.
А який наслідок?
Випалена МОРДОРОМ Територія.
Тож кимось таки прийняте рішення –
подолати простір і час. У другій якості
ART BUCH HALTER. Головні персонажі
будуть тут і об'єктами, а водночас – цікавим
інструментарієм дослідження.
Тож в добру путь.....

ГЛАВА. Концепт.

(Занотовано. Червень 2015.) Для роботи-
:«У р@влів теж може бути скажена
ЕРЕКЦІЯ...».
25 місяців. Дистанція для митця.
Багато, чи мало? А ти їстимеш пів
життя свого консерву? Про що то
питаннячко?
2009/10 роки. Коли ти десять
років до того не береш в руки, ані пензля.
І не витискаєш фарби із туби. Ось ти забуваєш
пахучий сенс повітря з майстерні. Тому що.
Твій мозок не продукує жодної рефлексії.
на події цього життя. Тож в один день.
Притискаєш себе. До теплої стінки. І.
Питання в лоба. ХТО ТИ?
Ти якийсь заробітчанин? Ти забув,
забув про Дух ГОГЕНА?! І все на що
ти спромігся, це кухонна війна? Тож раптом.
Береш олівця. Малюєш. Дивні.
Майже порнушні картинки. Перемальовуєш.
Тупо їх передираєш. Невідомо нащо.
Це перша спроба. Після років забуття...
Аж ось раптом ти бачиш того мексиканця.
Так (Д. Ортега). Один з олігархів полюбив
раптово високе та сучасне. Ти розумієш.
Чувак зміг передати ритм праці. Ці його
ОБ'ЄКТИ..... Дійсно. Велич поєднана
з буденністю важкої та виснажливої праці
на металургійні. Це, просто шокуюче!
Серед ночі. Ти робиш спазматичні спроби.
Нотуєш власні ідеї.
2011. Ти з небуття стаєш притомним.
Людина що в темі. Каже тобі. Все добре.
Ти можеш. Є за що зачепитися. Продовжуй
далі. Роби. Порівнюй. Аналізуй. Одна, друга.
Багато спроб. Сміливо показуй. Сором невігласа.
Відкидай на смітник.
Неймовірна зустріч. Людина-Легенда.
Для кожного українського сучасного художника.
І він не просто так бере та плескає твої плечі.
Давай мовляв.
2012. Спорадичність творчого процесу.
Скінчується. Переходить до системності в думках.
Людина-Легенда. Каже. Переходимо.
В наступний рівень. Робимо з тих робіт,
вже проекта. Готуємося. Дах підірвало
Бієнале. Перше. У всіх сенсах. Воно
таки перше. Нібито все добре. Але постійно
виникає питаннячко. А з чого існувати, тобі митцю?
У цьому світі..... Ти ходиш різними галереями.
Адже вони наші провідники. До тих небожителів.
Хто є колекціонерами та купуючих щось. Як?
Невідомо.......
2013. Ось і перші відкриття. Персональні.
Київ. Той що Людина-Легенда. Курує.
твоє питання.

*) суммы, принятые с кредита счетов № 68, 77, 78, 80, 85, 93 и 96 подлежат группировке по статьям аналитического учета в листах-расшифровках.

Сальдо на конец месяца

Супер. І твоя перша робота, два на два
метри стає музейним надбанням.
А слідком інша вже галерея. Цілий Арт
Центр. Що правда не з центру Києва.
Директриса. Гарна. Ввічлива. Ось і піар
у пресі. Інеті. Навіть бюха на каналі «Т».
Але він. Пильний нагляд від власника.
Відцензуровуется чоловіча оголеність.
Тут ТАБУ. Одна з робіт ще трохи
повисіла. Знімается з марафону.
Виникло бажання пособачитися. Успішно
власноруч затоптуєш це. Нехай.
Закінчення цієї персоналки. За вікном
Тільки но розтанув несподіваний для
березня оскаженілий сніг. Вибачення
директриси. Можливо як в компенсацію
моральних витрат. Участь з триптихом.
В наступній колективці. Але роботи з оголеними
залишаються на рік.

Для можливого продажу. Договір.
Підпис. Мабуть так треба.
А далі. Літо. Продаж роботи у Харкові.
Врадіївські Протести на Майдані.
Подорож Мюнхен — Монако. Азур.
Революційне закінчення 2013 року.
Як потім виявилося, що за Гідність.
А тим часом разом з В'ячеславом Ахуновим
затівается дійство на Майдані. Прямо.
А він там в Ташкенті. Задум реалізову-
вати тут в Києві. Пропозиція — день
проекта в Галереї не проходить.
Бо для неї немає фінансового
сенсу. Робимо СТАРТ. Концептуальний
та авангардний. Саме на 1 грудня.
НА МАЙДАНІ. Скільки людей
його змогли побачити? Невідомо
достеменно й по сьогодні. Полічи-
ти неможливо. Тисячі за кілька
годин. Тож продовжуємо і
в січні. Далі. Та ситуація дуже
загострюється. Ллється кров.
Перші наші ГЕРОЇ. Тож прий-
няте спільно рішення змінити.
«Меморіальна дошка
не павшим ГЕРОЯМ»
стає «СЛАВА Героям Майдану»
На вулиці Грушевського дві доби.
Поряд із Другою Барикадою.

ПРОВЕРКА РАБОТЫ «КП»

Повз проходить
УНСОвська
багатотисячна
процесія. З труною
загиблого свого товариша.
2014 рік.
Увесь. Це все революційне.
Та постреволюційне.
Війна з "братами"
на Сході.
Купа проектів різноякісних.
А під осінь з'являється
вона. ГАЛЕРЕЯ.
А отже «Равликіада»
може атакувати глядача.
Спочатку в жовтні. У приміщенні самої
Галереї на Подолі. За для розкрутки.
Як сказано нею. А вже за місяць то
на впроти Лаври. 24000 гривень.
Височенні зали. Де навіть два метри
Як такі втрачають значення. Своє
власне. Архітектор Іоганн Міллер.
Що тут казати?
Попередньо виникло питання. Яка ціна,
участі артиста буде? За дві події.
Дві роботи, на її розсуд. А як такого то
і вибору не існує. Бо не хочеш віддавати
свої ж роботи. То тебе ніхто не стане
підтримувати.
Перший твір. Трохи завбільшки одного
метра квадратного. Три равла прибігли
до ВР. А куди ж ще? Вони стоять.
Чи то в розгубленності. А можливо
у рішучості, щось вигукнути. Вони взяли
та започаткували всю ту серію роздумів.
Про цей людський опір Машинерії.

предприятие, организация

Типовая форма № Ж-2

Це була, ще далека
Осінь одинадцятого.
Режим ПАЦАНА
з Єнакієвого, ще
не надто тиснув.
Але у декого, вже
тоді були дуже недобрі
передчуття. Чогось.
Другий твір. Весна тринадцятого.

ЖУРНАЛ-ОРДЕР № 2

Настав час здорової ерективності.

по кредиту счета 51—Расчетный счет

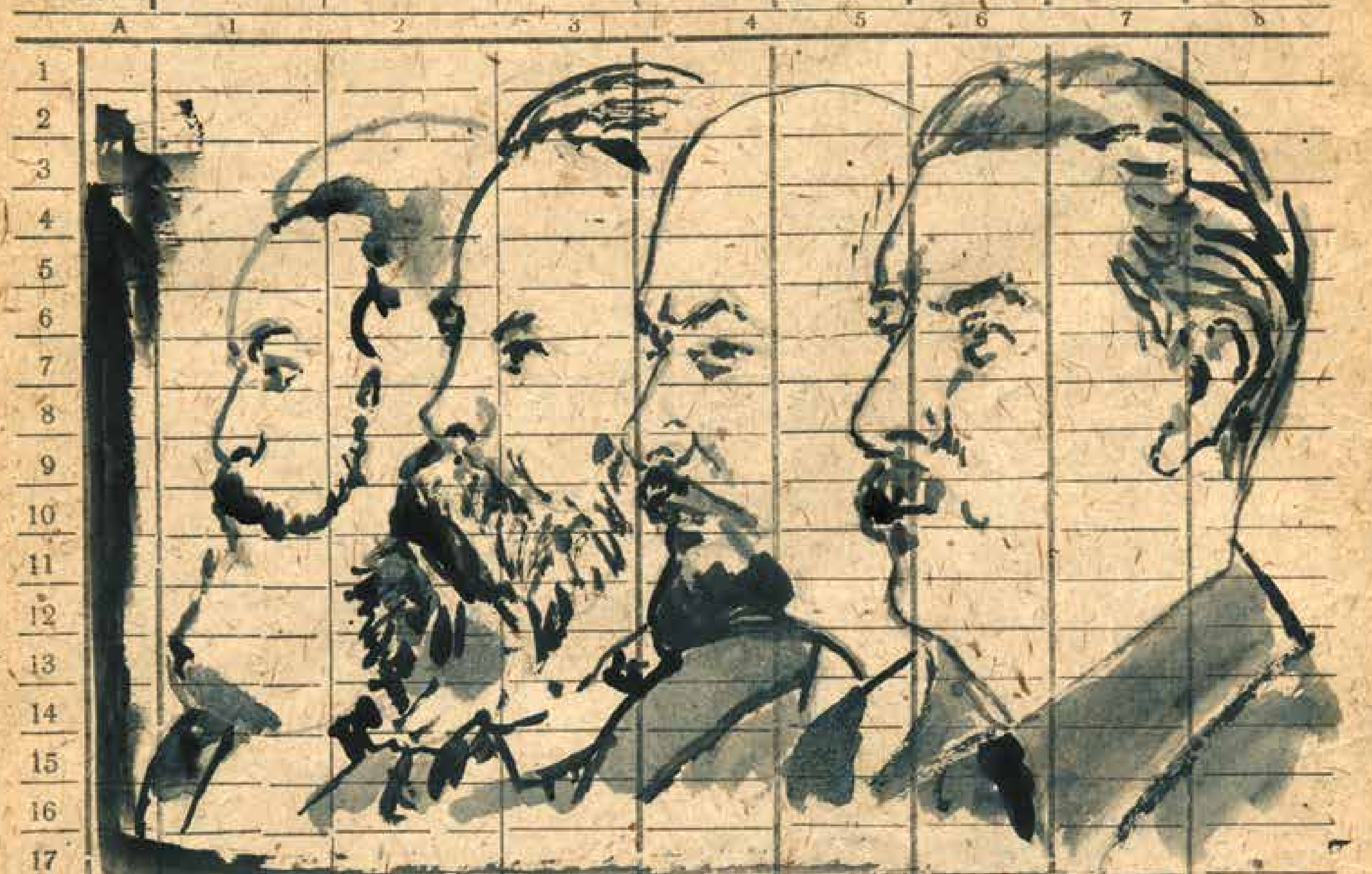
за 19 г.

Репресії породжують спорадичний
опір та виникнення бунтів. Якось
локально. Влада у собі впевнена.
Космодром він
наповнений
виблискуючуючими
шоломами.

Журнал-ордер по кредиту счета 51

Бо є вона, ще та надпотужна підтримка із зовні. Барель за сотню. А кремль — всьому голова.

…ова • голова • голова • голова • голова • голова • голова • голова • голова

Стосовно тих ж хто мають зватися опозицією. Зовсім не викликається ні до кого така вельми цікава штука, яка зветься — довірою. Вони взагалі нічого та ні в кого не викликають. Тож, равлики хіба що, на грубій мішковині вчинити неймовірно скажений опір. Опір прогнившій системі,

*) Суммы, относимые в дебет счетов № 16, 25, 26, 29, 31, 33, 43, 44, 68, 77, 80, 85, 87, 88 и 96 подлежат

—с кредита счетов

Сальдо на начало месяца по Главной книге

SISTEM SISTEM SISTEM SISTEM

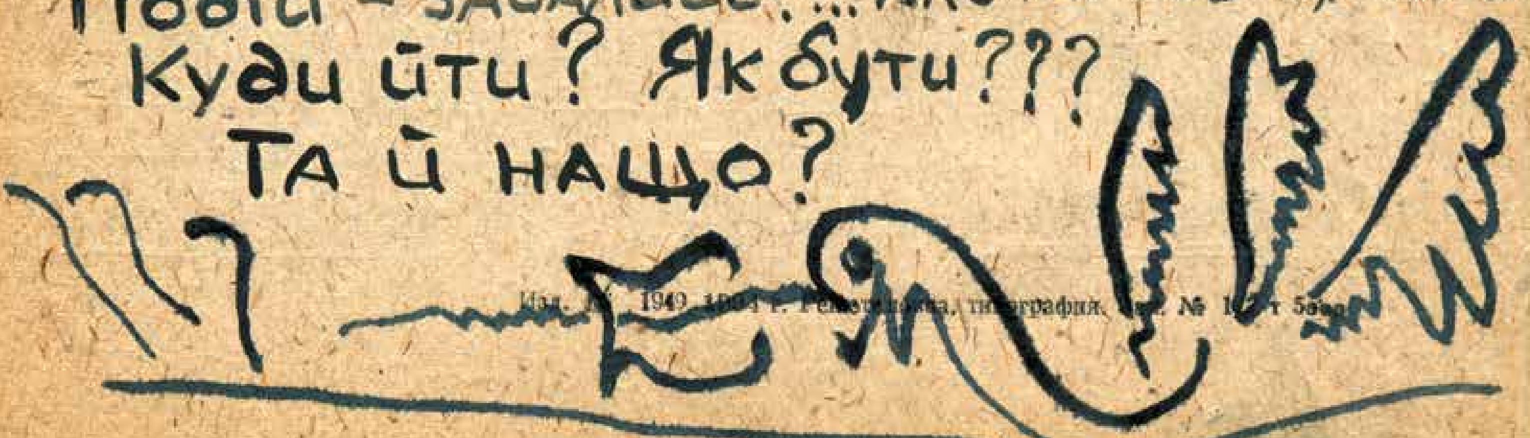

голова • голова • голова • голова • голова • голова • голова • голова • голова

Цій ідіотичній владі. Ось у цих повзучих істоточек, з'являється зброя. Гармати! А'ж три... Символічно. Та саме будівля Міністерства Закордонних Справ (а колись навіть ЦК) попадає під конкретну роздачу. Снарядів наразі бракує, чи то зовсім немає. Тож туди бахають тюбиками з фарбою. Та розплескується. Тече. Стікає по фронтону та колонами,

…ческого учета в листах-расшифровках. Сальдо на конец месяца

Корінфського ордена.
Помпезної будівлі. Авторства
пана Лонгбарда. Звісно що
чиновники від УРЯДУ покидали свої
автівки класу V.I.P. з переляку.
У офісі навпроти. У Донецького цього
олігарха напевно порожньо і є
тимчасова невизначеність. Поки що...
З того часу, багато вже й води протекло
в Дніпрі. Владний фасад змінено.
Щож там далі?
Купа галеристів не цікавиться мистецтвом.
Бож їм треба, ще тих старих і відомих
спродати. Куди нових ще брати?
Ділери, як кілери добивають останніх
із могікан. Всі трудяться на благо!
Зовнішня агресія та внутрішні всі
зрадники унеможливлюють існування
Арт Ринку. В Україні.
Лунає риторично з андеграундних кущів,
перефразоване колись класиками українського
постмодернізму.
А чи був він раніше?
Ми ж артисти. Розуміємо дружнім
хором. Життя цікаве у нас.
Подій – завались!... Але немає за що жити.
Куди йти? Як бути???
Та й нащо?

Глава: – "Перша подорож на Схід України".

Війна. Ніяка не АТО.
Вже давно проминув той
перший рік. Мізок свербить від
спогадів-думок. Та постійних
питань – чому?
Не втекти звідти... нікуди. Той
стан впікся, і його не позбутися
здається вже ніколи.

Почалося
то ще тоді.
На весні 2014.
Але ось вже
Тільки на самому початку –
2015 року нарешті придбаний
вантажно-пасажирський бусик.
Прийшла ідея скинутися грішми.
Бо пійшла якось людина.
На Kiyv Art Contemporary
2014.

Розмовляли про те і про се.
Охайний та темний чоловʼяга
Сподобалися РАВЛИКИ та їхня
РАВЛИКІАДА. У нього було бажання
чимось допомогти теж. Цілком
виразно, та конкретно. Потім була
зовсім поряд і навпроти дуже на
публіку з помпезністю компанія.
Від першої Леді, з караулом камер,
обʼєктивів та її охоронної чоти. Яка
неприємно нишпорила по всіх закутках
з начепленними на вуха слухавками.
Та ж кремезність статури та зрозуміла
всім навколишнім фізпідготовка. Ніякими
піджаками яку не сховати. На таке немає
бажання витрачати час. Бридке дійство.
Споглядати на холуїв ПО НОВОМУ.
За місяць теж з'явилася можливість
долучитися. Так з миру по нитці.
Січневого дня. Зібратися втрьох у центрі
Києва. Поблизу входу до станції Метро
ТЕАТРАЛЬНА. Чекання та трохи
нервів та чоловʼяга не підвів, лише спізнився.
Якась затримка, ну то таке-робочий момент.
Процес вручення зелених із рук в руки
не був занадто публічним. Перетворення
еквівалента у п'ятьдесят тисяч гривневих.
І поїхали аж до Боярки на маршрутці.
Бо там, за попередньою інформацією
була нібито Vita. Але цей Opel виявився
непридатним, та сумнівним. Щоби його
обрати. Хоча ціна привабливою. Почали
прямо з місця шукати варіанти. Потрібно
ж бо робоча коняка, не ескорт-клас.

Нарешті, побачили в інеті щось схоже.
Зателефонували. Ох ти! Старенький,
але на ходу ТЧ. Люди що продавали,
теж не погані. Так і поїхала тачка
вже до Крупільських країв. Почалися
метушливі перші збори. Трохи під-
лаштовані гальма та ходова частина.
Бо хто зна, що там? Вирішено більш
закцентуватися на Добровольчих батах
Потрапили до ШТАБУ допомоги
ДУК ПС. Там дали відразу
доручення, перевезти медичні препарати.
То все таке зовсім незрозуміле
непосвяченим. І також
неймовірна
купа коробків
та пакунків.
Передачі та
посилочки
бійцям-укропчикам.
ДУКівцям.
Щось ще дуже
потрібне.
Та форма
хлопцям з
«Хати Сірка».
Ще комусь...
Нарешті то
все вже у
середині, п
завантажились.

Тепер вертаємо до свого села. Там трохи
перепочили. Але не дуже довго, бо селяни теж принесли

Картопля та інші Дари Ланів. Повна перетрубація, в салоні Т4. Екіпаж у складі трьох чоловік. Стартує тепер ось на Згурівку. Райцент. Там активісти - друзі ще з Майдану зробили свій внесок. Хто що. Гроші на всяке таке, цигарки, та ще 20 літрів дизельки. Один витягнув біту, привезуть назад мовляв. Але якщо якщо якогось сепара поцілує вона, то буде добре. На тому й поїхали далі. Яготин. Сусідній райцентр на Київщині. Десь там, під ним малює найдорожчий художник України.

А нам то що з того буде?

Зате підприємливий Ара-бандерівець. Ще ветеран Афгану наготував, насолив і нашаткував різних салатів. Аж чотири великих бокси з пиріжками та випічкою. Приготовлені для відправки на фронта.

Наша тачка вже майже забита. Будемо рушати на Полтавщину. В Лубеники. Там місцевий активіст, зустрічає вже о другій ночі. У нього свій внесок. Він власноруч скрутив бензиновий генератор. Червоно-чорний корпус. Як у тій журливій пісні. Краса! Молодець.

Живе активіст навпроти залізничної колії поряд. Каже що кожної ночі. Безперервний йде практично рух. Важкелезні з чимось вагони тягнуться довгими вереницями. Вони плинуть саме на Схід. Себто на те АТО.

Тож на довгі теревені часу обмаль. Добрі побажання в путь. А далі навігатор веде нас туди ж.

Вся Полтавщина является тут засніженою. На дворі темно, ми полишаємо її за спинами. Попереду ціла Дніпрянська область. А ми їдемо й ніде не зупиняємося. Сніг падає на землю не спиняє. Цей процес тільки підганя. Починає ось вже і світати. Бачаться люди.

Мабуть бредуть по справах, чи на свою працю. Нехай. Йдуть. Восьма ранку. Заїджаємо на вулиці Павлограду. Звичайне промислове провінційне місто. В очі трапляють чимало автівок із сусідньої області. Шлях ж продовжується все далі та далі на схід. Тепер вже обабіч трапляються чимало військових автівок. Поодинці та купами.

Гасають сурові, пофарбовані по захисному джипери. Може правосеківі; А можливо просто вояківські, що подаровані волонтерами з від усюди. Вдбувається по ходу перекидування сигналами. Таке спільне взаємне вітання. Вантажівки з прапорами. Тепер Покровське. Останній чималий населений пункт районного призначення. Спостерігаємо знов "УРАЛИ" бензовози. Біля крамниці запарковані декілька джипів без номерів. І чітко стало зрозуміло: Осьо воно і наблизилось. Це саме АТО!

Полишили Покровське. Далі щось інше здивування всіх. Бо аж раптом спостерігається, що поступово зникає й навіть мокрий сніг. Наче інший край це і не падає нічого тепер на землю. Весело починає виринати сонечко, зазирати до віконечка. Це трохи розслаблює, ту напруженість навколо. Дивасія, чи може співпадіння. Бо те відчуття небезпеки, що десь тут поруч. Воно ж присутнє все рівно.

Кордон з Донецькою областю, наше переповне допомогою авто перетнуло.

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

А за вікнами нічого не змінюєтся. Автобан ще той, відбитки важкої гусеничної техніки. Чи панцирників. Тут досить довго виходить крутитися, то ліворуч. То в праворуч. На одному перехресті, було призупинення ходу. Хлопці не вперше тут вже бувають. Раніше їздили ще легковиками. Кажуть доволі впевнено. Що от якщо тут не повертати, то за двадцять кілометрів вже перший сепарський блокпост.

Изд. № 1805 • 1961 г. Решетиловка, типография. Зак. № 4632 т 2000

Щось не було великого бажання цього
відвідувати. Ще декілька викрутасів
поганенькою дорогою, і вже Велико
Михайлівка. Перетинання запруди.
Ще далі селищем. На зустріч летить
джипок безномерний як і має бути.
Сигналення та помах руками до гори.
Вони так само. Свої. Це слово
набирає тут якогось доволі рідкісного
та дуже загостреного значення.
Зовсім інакше, аніж вдома. Бо всі
доволі наслухані про потрапляння в полон
по той бік. Це все не пустощі а дуже
серьйозні речі. Далі, зліва за метрів
може пʼятнадцять. Обабіч може з
півдесятка, важких військових тягачів.
Схоже непрацюючі тепер та підзабуті.
Починається якийсь лісочок.
І ось біля воріт.
Зупинка.
Наближаются бійці
звідти, з автоматами
наперевіс. Вони
на поготові.
Одягнені в непогану
військову форму.
Але трохи різну.
Наліпки-шеврони. Червоно-чорні.
Абож такі якісь захисного кольору.

Питаються. Бадьора відповідь. Радісна
та щира. Кличуть старшого караулу.
То був якраз Лешик. Уся ватага дружньо
вітається. Як завше це робиться поміж
побратимами. І ворота ось тепер вже
стають відчиненими. Заїзд до двору.
База Дука вітає нас. Колись
то був табір відпочинку. Тепер .....
Паркування відразу біля ближнього
корпусу бази. Віталій починає ходити
розпитуватися. Хто є, де. Бо ж не
вперше тут, багато кого знає. Та й
визначитися треба, куди іще слід
дівати. Ознайомлення візуально з
ситуацією. Купа різних автівок
запарковані. Більше десятка. Джипи
легковики, Газони, їхній стан досить
таки різний. Є зовсім ніякі, інші хоч
і потріпані але з ремонта будуть ще
бігати-воювати. Присутні також і
добрі. Але більшість, що є на ходу,
десь вже задіяні. Бо час опівдня.
Бойові та не бойові завдання та справи.
За годинку наші огляди та очікування
скінчилися. Передачки та речі швидко
опинились на складі. Бо почалося
розвантаження привезеного добра.

Рук поблизу досить.
Все в раз опиняєтося де треба.
А ось медичні речі ні.
Бо потрібні представники від медицини.
Але тих кого треба досі немає на місці.
Очикування.
Та вже почало темнішати, хочаще й не сутінки. В січні місяці таки короткий день. Вже в сутінках медичні речі врешті таки потрапляють в потрібні руки.
Також і генератор. Хлопці розгледіли. Він компактний, та доволі зручний, отже якраз піде на Пєскі. Де є наш передок. Все розвантажено.
Трохи згодом виділяютося апартаменти, щоби було де заночувати. Ціла кімната. Там вочевидь живуть бійці правосекі. Але вони на тривалому бойовому виїзді. Надвечірне спілкування з вояками. Але дехто вже и здувся. Поплив. Та впав спати. І власне й вештатися територією бази „Дружби"

Опісля 21-00 можна хіба що знаючи пароля. Якого звісно ж не будуть нікому запобому казати. Тут бо в темну частину доби, за просто так кладуть пикою в землю. Без чіткої відпові з паролем зразу.
Тож ніч нагорнула міцним сном.
Вже о сьомій прокидання, аж струсануло від просинання. Жодного сновидіння. Але швидке вставання, водні процедури на місці. Тут. Стало відомо і зрозумілим, що навряд чи побачити друже-Батяра. Та що ж, нічого в наступний раз розкаже. Бо десь на виході. Довго. Бути снайпером, це якось так зовсім не просто. І багатьом іздалеку може здається чимось романтичним та вельми почесним.
Нічого в наступний раз він розповість.

Гатило

О восьмій ранку
увесь наявний
склад бійців
вишиковується
аж там за третім
корпусо бази.
Окрім звісно ж
хто караВул.
Зам. комбата
(за псевдом
ГАТИЛО)
надав згоду на колективне фото
ІІІ-ої роти. Хотіли роздати при-
-везені чимало дитячих малюночків.
Але спинилися на тому що хлопці
розтягли та тримали вздовж чималу
таку рядницю з вишивкою.
А ГАТИЛО сам по собі цікавий
та колоритний командир. Дужий.
Високого зростом. За метра
дев'яносто. Має добру бороду та
з чорнявими вусами є. На його,
його обличчі таке ось поєднання
суворості та природнього гумора.
Бо риси обличчя кажуть одне.
А погляд в очах, то зовсім інше.

То зразу видно.
Чим він й користувався
у спілкуванні з
підлеглими
наприклад.
Хоча в
Дукові, всі
є добровоцями.
Тут братерська
атмосфера, але
без дурнуватого
панібратства.
Пляца вже
наразі спустіла
від навали правоськів. Всі мають
настанову на весь день та всю ніч.
ІІІ-я рота пішла далі на свій вишкіл,
а хоча можливо це була тільки видимість.
Бо екіпіровка зовсім не навчальна.
Та хто ж це скаже інше незнайомим?
Один молодий хлопчина Дуківець
мав би їхати на Дніпро. Але потім
переграв, не схотів нас затриму-
-вати. Чому потрібно було ще
автомата здавати, почистити.
Ще якісь справи, потрібні та вкрай
невідкладні. Дисципліна!

За якийсь час подивилися цілу ремонтну майстерню на Базі. Таке теж тут було виявляється. Лешик якраз вже здав свого каравула. Отже змогли поспілкуватися під каву з ним, та ще з тими хто був поряд.

А на питання:

— "Чи є в них Сепари? В підвалі?"

Відповіли:

"А вже є! Ось о, постійний клієнт. І не тікає."

Регіт...

Тож стала зрозумілою присутність персонажа у вестибюлі першого корпусу.

Хоча потім Лешик кивнув в бік штабу. Мовляв, сидять там десь з півтори десятка. Якраз понесли кілька карематів. Бандерівці. Не те що, ватні виродки. До полону правосекам краще не трапляти ніколи. Та треба вже повертати додому за півгодини. Попрощалися та й рушили назад.

Вже після Павлограду, приймається рішення на ходу. Їхати Кременчуком.

Сніга повно навколо, він і не зійшов, а ні грами.

Чому Кременчук власне?

Та все досить таки просто. Ще з часу Майдану потрапивши там до встановленої кременчуцької палатки. Видвилося, що в її життєдіяльності активно приймає участь активіст Володимир Пилипенко.

1. ИЗДЕРЖКИ ПРОИЗВОДСТВА (продолжение) 2. РАСЧЕТ ЗАТРАТ НА ПРОИЗВОДСТВО ПО ЭКОНОМИЧЕСКИМ ЭЛЕМЕНТАМ

Тож відновився мобільний зв'язок. А саме знайомство з Володею тягнеться ще з початку вже й далеких 90-их. Одинадцять років жити там, як же не знати таку людину? Він непересічна особистість. Займається завжди винахідництвом та власним авто-конструюванням. Є головний конструктор всюдихідного автомонстра з такою колоритною назвою – «ВЕПР».

Кандидат з технічних наук в галузі автомобілебудування. Влітку 2014 він добре допомагав армійцям десантурі. Та активно сам їздив на Схід. Волонтерив. Стан техніки, а тим паче й ще до реальної війни просто → ZERO!

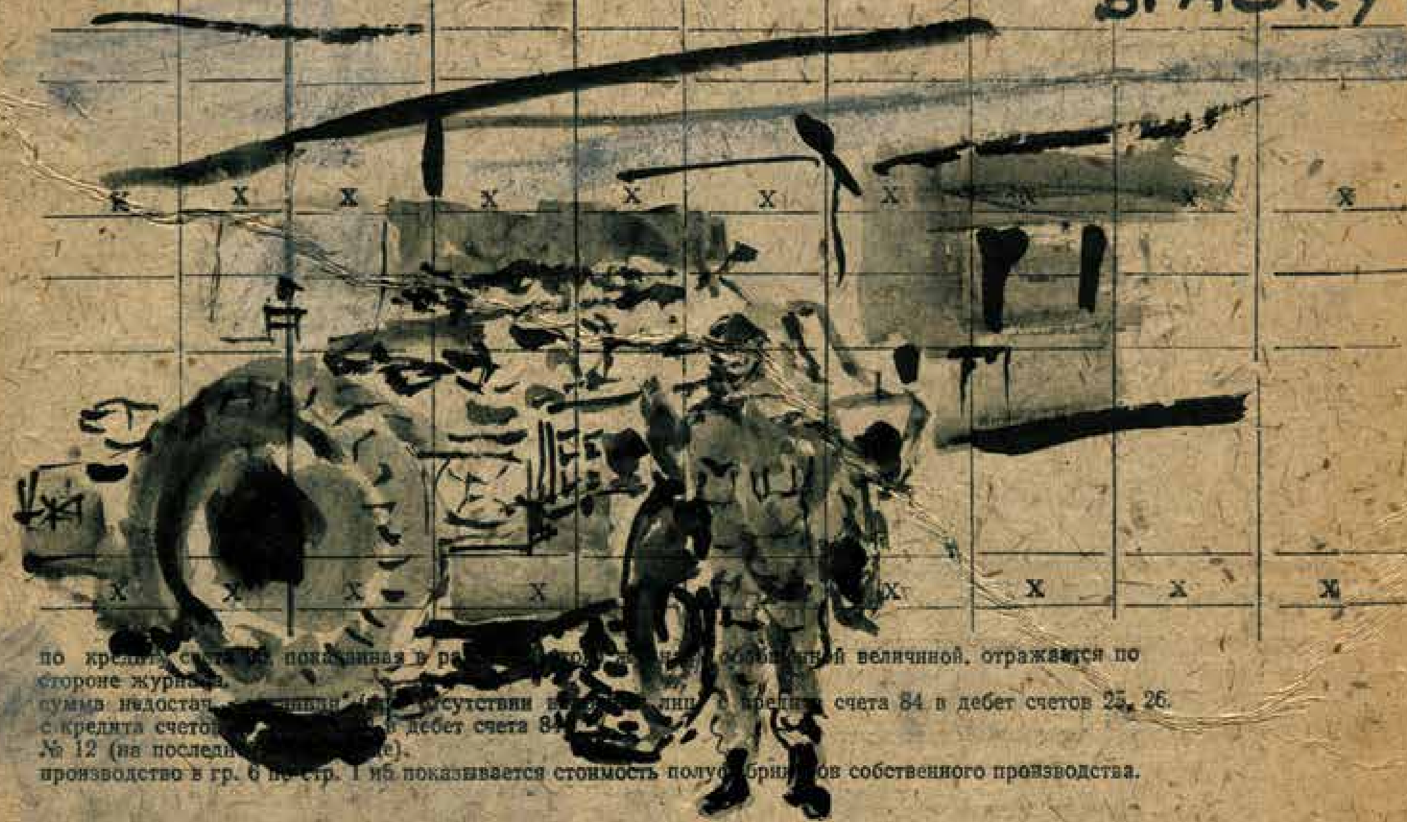
Ніхто не був підготовлений. А ворог все то знав. Кожен, хто як і чим міг намагався тут долучитися. Володимир взяв і оперативно зорганізував та приладнав спеціальні захисті решітки

На сороках БТР-ах в декілька армійських підрозділи.

У ті літні буремні події на східних теренах України траплялося багато чого не просто неприємного і непередбачуваного ніким. Заплутаність часто нульова координація серед підрозділів. Тож він так потрапив до полону бойовиків, під час однієї з таких волонтерських подорожей.

Витягли. Що правда подробиць Володимир так і не оповів.

Але так само продовжує й далі допомагати силами свого підприємства з ремонтом техніки Армії а тепер і Нацгвардії. Постійно щось ремонтує, реконструйовує та переобладнує БТРи. Показав як просто із залізної коробчини на колесах він робить досить зручну і маневрену броньовану техніку для наших вояків. Із заду навіть спеціально для облатування гніздинни мінометного розрахунку є місце. Інші додаткові різні опції для моливості враження вогнем супротивника. Двері теж інакше на перед і таким чином вони природньо прикривають з боків супроводжуючих бійців-десантників. А не так, як придумали колись "генільні" совковиті інженери-конструктори ВПКа. Навіть на поверхні бронекорпусу. Облуда з пінопласту 10 см., у спеціальній обшивці. Що би гасити теплові промені від корпусу БРДМ-ки ворожим тепловізорам супротив. А ще спеціальне ізраїльське напилення на поверхню броні. Яке додає гарного маскувального ефекту. Бо вся та навколішня багнюка міцненько і на довгий час тримається на БРДМі. Від усього того тільки лишалося порозявляти свого рота. Зустріч наразі була короткою (година, ну можливо з півтори, але не довше), та вельми насиченою і цікавою. Всім. Обнялися, сфотографувалися на згадку.

Далі вже слід вирушати на Градизьк. Відомий рибний центр Полтавщини. Щоби потрапити далі на Черкащину до Золотоніського району. Бож треба заїхати та відвідати матір Віталія. Вона живе там в селі. Там чимало снігу лежало.

Тож потрапляння вже на місце відбувається аж десь опісля години дев'ятої. Пізнього та темного зимового вечора.

Чекали. Повечеряли. Трохи порозмовляли з батьками про те, та про се. Відвідини були не занадто й тривалими.

По факту гостини відбули десь за дві години. Знову тре далі вже рушати у путь. Господиня заходилася спорядити сину передачу. Як без цього? Ніяк.

І ось тут вийшло таке ось цікаве спостереження. Кумедне та й годі.

Проїхати під майже одну тисячу кілометрів.

Туди й назад.

Пів України.

І не трапляється жодного ДАІвського злочинного угрупування на шляхах Держави!

Так не має бути!

Изд. № 1865 1994 г. Решетиловка, типография. Зак. № 4682 т 2000

Колись величезна небезпека та
постійна загроза для водіїв.
А тут геть немає? Як щось
пороблене...
Але попереду. Ось. Той самий
легендарний серед водійського
братства пост ДАІ на
Золотоніському колі.
Вони ж бо там у всі часи
Даїли свою корову. Починаючи із 90-х ще років
лихуюватих.
Як же тепер воно зараз?
Адже ж тут взагалі без
ніяких реєстраційних номерів
подоріже. Відбувається
зближення об'єктів один до одного.
Дійсно. Схоже таки три,
три сержанти. Напевно всі
мабуть на прізвище Петренко.
Є сподівання, що в кожного з
працівників смугастого жезлу
по п'ятеро дітей.

Цікаво. Але ось один працівник
рішуче відділяється від зграї та
крокує до об'єкту який наближається.
Той об'єкт не збавляє ходи.
Тому що, впевнений у власних силах.
Але нічого такого не перевищує і
звісно ж не порушує.
А працівник, він же — ДАІбець?
Він теж впевнений. Стій!!!
Потужний регіт всередині.
І ось раптово за пару/двійко
кроків, вочевидячки розгледа
зовсім безномерну ситуацію.
Опачки! Номерів немає!
Аж так само рішуче, і без
найменшої зупинки.
На раз-два-третій розрахунок.
Не втрачаючи темпу своєї
ходи. Працівник, він розвертає
власне тіло рівно на 180 градусів.
Геть від об'єкту подалі, та
щодуху.

Так само не втрачаючи і не добавляючи екіпаж WOLKSVAGEN T4 без державних номерних знаків продовжив свій шлях далі на Київщину. Перед Переяславом він бере курса на Яготин. Селами. А ще далі вже й фінішна пряма перщої подорожі на Схід.

Це Війна

Глава: "Подорож на Схід Друга". Лютий Місяць.

Ситуація на фронті вкрай, дуже напружена. Весь фокус уваги пригорнутий до подій навколо Дебальцевого та Вуглегірська. Є намір знов зібрати допомогу та повезти туди. Але все досить складно, бо ж кошти вирішують все. А їх вкрай обмаль. Тому кволо просувається збирання. Віталій, що правда встиг гайнути за цей час, і об'їхати майже всю лінію. Бо підвернувся один іноземний репортер, чи журналюга. Тож Тополя зателефонував і все вирішилося о так от миттєвим рішенням та експромтом.

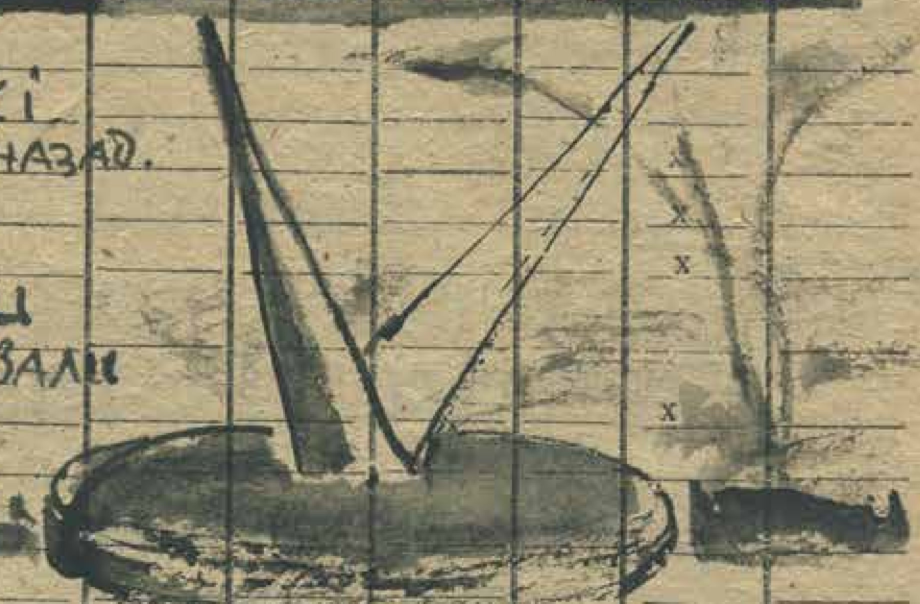
А в нього не було проблем із заправленням Буса. Помчали вони, щодуху до Краматорська, де отримали акредитацію. За одно поспостерігали "геройську" поведінку цих штабних генераликів. І те як вони прудко бігають до укриття. Як сміються та кепкують з цього цирку прості вояки, караульні. Бо ж їм «неположено», під час обстрілів перебувати не на своєму посту. Це ж був період коли Краматорському Аеропорту ворог запустив ракети дального політу з під Горлівки. А це сягало відстані 70 кіло-метрів досяжності.

Отримавши до рук перепустку-дозвіл. Спробували про-скочити до самого Дебальцевого. Не вийшло.

Адже вже на півдорозі після виїзду з Артемівська мусіли розвертатися. Бо наскочили на колону з наших, які повертали назад. Бурятські танкісти прострілювали наскрізь конкретно зі взятих висот вже

трасу на Дебаль. Не проскочиш ніяк без ризику попадання. А манівцями теж було досить таки складно об'їздити. Вирішили вони не підставлятися задурно собою. Тодіж розвернулися і знов скрізь КРАМАТОРСЬК, а далі рушили вздовж всієї фронтової лінії. Униз на Південь. Де їхали ділянки, що звалися сірою зоною, а де по нашим,

До самого Марика.

Аж дісталися правосеків у Широкіному. Власне тільки но повернувся Віталя звідти. А вже на другий день вийшов на зв'язок хлопец Микола (із погрі-ижою «КОКС») з нашого села. Та разом також Роман. Вони служили в одній роті відомої 128-ої Гірсько-піхотної Бригади. Розповіли, що так би мовити планово полишили той плацдарм Дебальцевський. Ну вийти вони то вийшли. Добре, що були живі та майже здорові.

Але вже скільки всього було покинуто? Зламаної чи розкуроченої геть військової техніки. Та й без пального як її забрати? Все то ЖАХ! Жах іще раз Жах! Як він кричав у слухавку свого мобільного.

Тож слізно просили дістати хоча би якусь форму військову. Бо стара ніяка, і на заміну навіть поганої не було. Для командування це ситуація була вочевидь величезною несподіванкою. Тож як завжди в наслідок такої кволої зверху оперативності. Виникали подібні а можливо й ще гірші ситуації. Забезпечення ясно що буксувало і нігде не встигало. Отже розпочався терміновий, якщо не сказати екстрений пошук грошей. Щоби придбати десять комплектів. Форм. На один принаймі взвод. Бо більше не було часу.

Кинутий заклик — Допомогти, був. Окрім того один з наших фермерів, зі Згурівки. Сам був запропонував покрити заправку в один бік. За умови, що він також прийме участь у тій поїздці. Та ще й на власній автівці. FIAT DOBLO.

ЖУРНАЛ-ОРДЕР № 11

Рішення звісно ж за варіант із італійською тачкою. Бо на момент цей мати десь на третину завантаженості нашого бусика Т4? Якось воно не густо. Пропозиція що надійшла була слушною.

Форму якраз вже забрали, в комплекті з взуттям. Берці всі розписані. Розміри надані хлопцями — список необхідних розмірів:

Р.40 - 1шт.
Р.41 - 2шт.
Р42 - 5шт.
Р43 - 1шт.
Р.44 - 1шт

Надвечірря.

Люди з околиці піднесли хто що зміг. Продукти. Тож Т4 стартує і переміщується аж до Згурівки. А там вже опівночі все що є перевантажується до Fiat Doblo.

На загальне здивування доволі містка автівка таки виявляється. Все що було увійшло, разом із командою аж у чотири чоловіки. Так і рушили на Схід.

Розпочали маршрута до наших знайомих бійців у Артемівську. Поїхали туди транзитом наскіз Харків. Виїхали швиденько на гладеньку трасу. Без ніяких пригод аж до нього. А десь о восьмій ранку проминули район ХТЗ. І пішли далі на Ізюм. Там зробили невелику зупинку. Бо треба було заїхати ще до автокрамниці. Прикупити клеми акумуляторні. Борода мав зв'язатися ще з бійцями (також земляки з району) які служили у 30-ці. Батальйон що теж вийшов із Дебальцевого. Їхні САУшки потребували ремонту. Нарешті відповідь. Підтвердили. Все можна далі рушати. Звісно що там стан шляхів зовсім поганий.

Іноді такі розбиті, що повний абсолютно АБЗАЦ!

І швидкість впала геть. Разом почалися блокпости. Та й не один. Вже почалася Донетчина.

СЛОВ'ЯНСЬК
АРТЕМІВСЬК 13
РОСТОВ-НА-ДОНУ 41
ХАРКІВ 330
КИЇВ 158 673

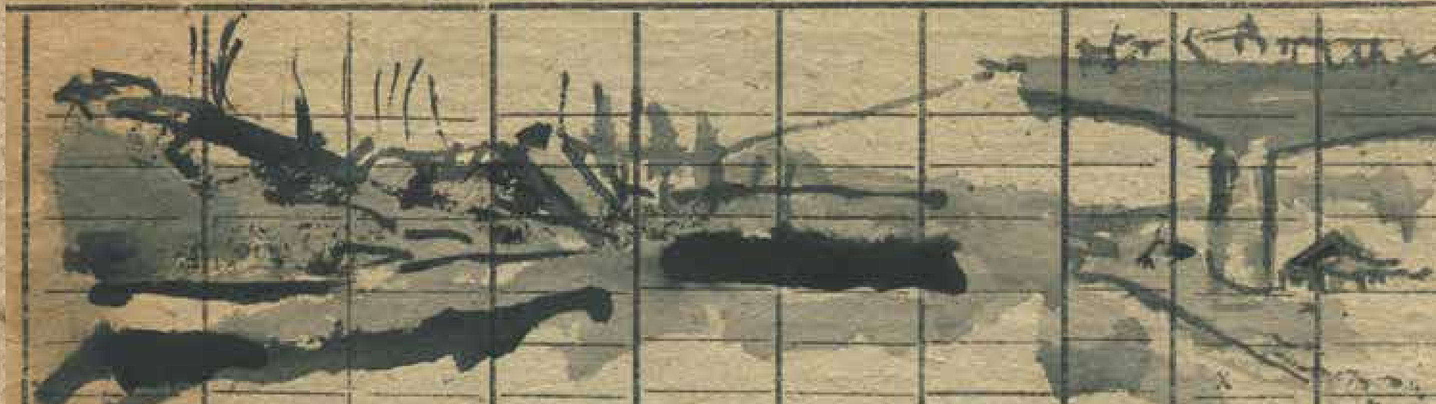
АНуси літають не надто придивляючись до ямок із горбками на власних шляхах. А на відміну від них наш господар береже своє авто. Так ось і сунемо вперед. Вже ближче до Слов'янска наздоганяється незвична для ока процесія. Просувається така собі колона.

«Кугуари» броньовані. Один спереду. Другий завершує. В середині жовті зо два, дуже схожі найбільше на шкільні автобуси. Ця колона обганяється. Та ж там ну зовсім не школярики. Там. Персони із замотаними скотчем очима, абож із пакетами на їх головами і так само підперезаними. скотчем непрозорі пакунки.

Приблизно із півтори, а може й з два десятка тих кого наймення СЕПАРИ в кожному з двох автобусів. Поруч охорона озброєна.

Тут стає зрозумілим, що то везуть їх на обмін. Для нас це відкриття

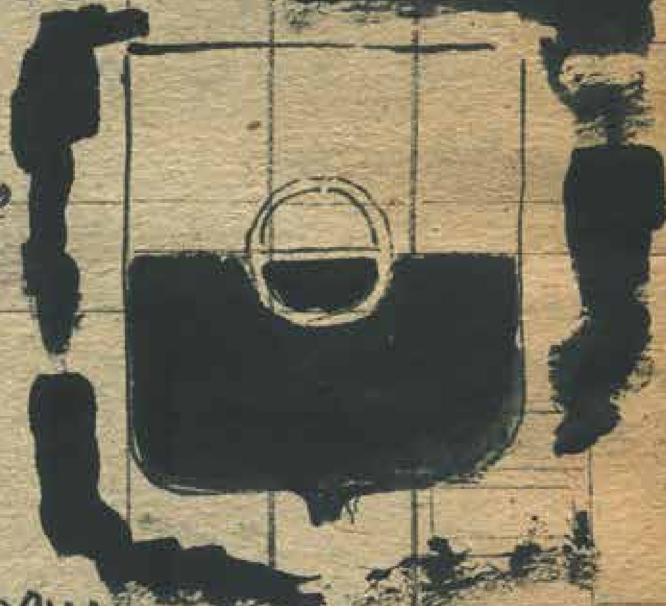
Настільки є несподіванкою.
Щось так закипіло десь усередині.
Навіть від тієї розгубленості забувається зафіксувати цей той момент добре. Та разом усвідомлюється твоїм тверезим раціо. Урозумі тут пролітає думка: "Назад, же повернуться наші з полону!". Це слово. Наші! І знову воно має той великий сенс. Відлягло. І вже із повним усвідомленням ситуації стає заспокійливіше всім, хто є тут разом. Нехай так.

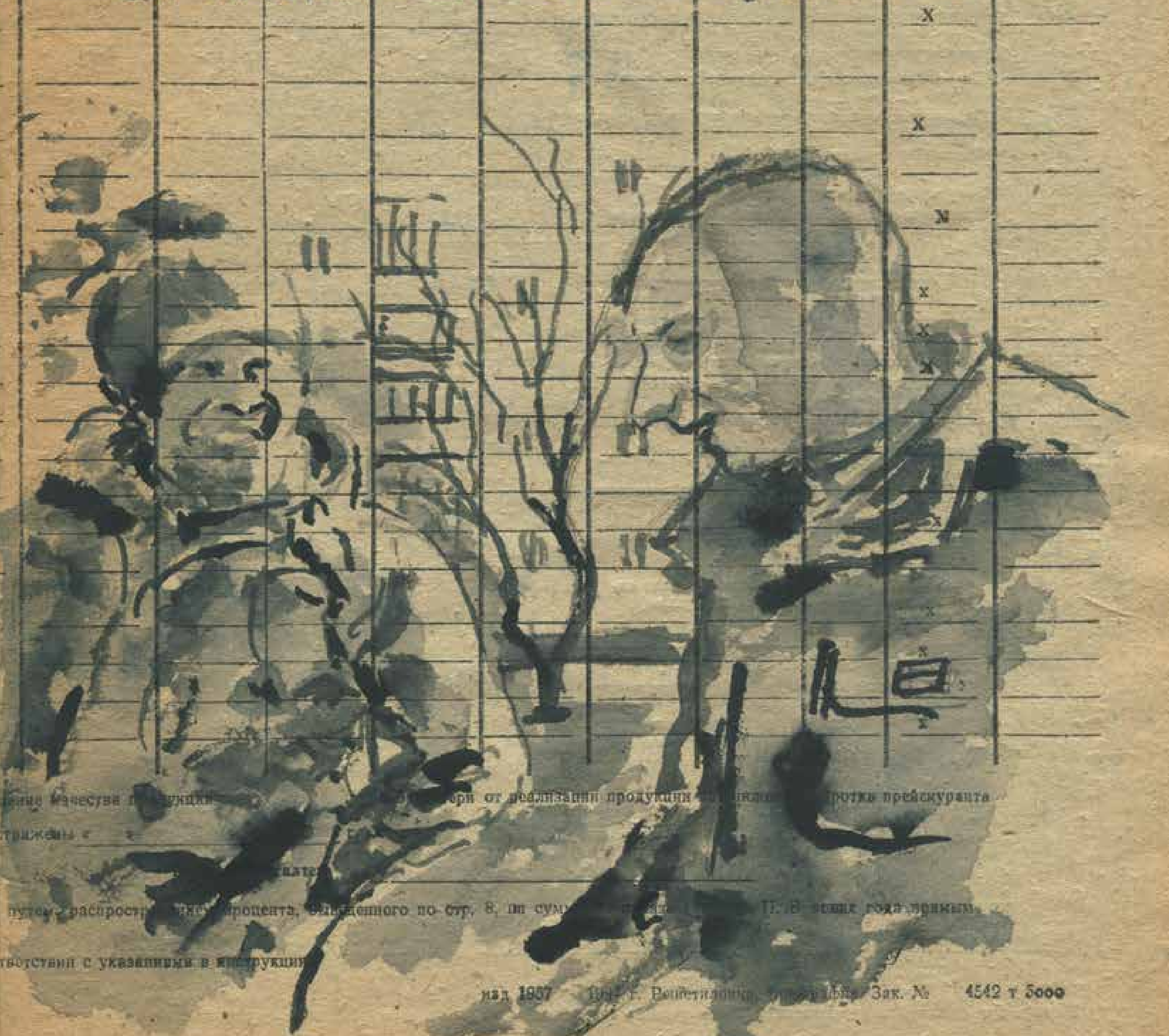
Ось проминули блок поста, майже практично без зайвих питань. Бо з номерами реєстрації Київської області. Слов'янськ управоруч. Перед очима картинка, що ось був місток. І він тепер геть розтрощений. Блокпост перед ним. Замість поруч понтонний місток. Із нього підіймаємося трохи вгору. Розбабахані свійські будинки та паркани навколо. Понівечені війною дахи. Зупинка для громад-ського транспорту. Навпроти неї чи то ферма, а можливо чиєсь не величке приватне підприємство. Ось такі вони повоєнні краєвиди навколо там. Трапляється на очі досить добрезний будиноцок-хатинка, щоб було де заночувати. У три поверхи.

изд 1957 1994 г. Решетиловка, типография. Зак. № 4542 т 5000

Аж раптом! Несподівано так.
Рівнесенька і така гарна траса.
Це був автошлях до Світлогірського
монастирю. Туди дуже полюбляв
їздити на побачення з попами наш
екс-божок. Помолитися і знов назад.
Та цей гладенький відрізок нашого
шляху так само швидко обірвався тут.
І почалися ті самі відомі ковдобини.
От. Вже й Артемівськ.
Саме місто
Тут слідів руйнації
немає ніби. Звичайне
на вигляд містечко
з Донбасівського
ригиону.
Місто яке було
по-прифронтовому
перенасиченим військовими.
Ну то звісно ж! Як ще?
Вихід з того Дебальцевого.
Крутіння, шукання військової
частини. Повно на вулицях таксую-
чої публіку. А як же не піднажитися
на війні? Все як має бути.
Хтось там метала тягає. А
інші вояків возить. Крамниці
успішно торгують антидепресантами.

Біленького та кольорового
розлива. Пиво андрестеж йде
на УРА. А ще й дівчатка тут є,
які не випускають свого MOMENTO
MORE. Тут усюди спостерігається
суцільнальна навколо військова метушня
та дурнувата мішанина. Спроба
зв'язатися з усіма нашими бійцями тут.
А поки очікування та спостерігання
за навколишньою ситуацією.

ЖУРНАЛ-ОРДЕР № 11

Це ж бо 19-е лютого.
І знову саме на фініші зимовому.
Попри всі ті мирні домовленості
ще аж 16-го, події на місці мають
дещо інакший вигляд аніж з екранів.
А хлопці ще у повний зріст із
відти вертають. Ось на очах
суне колона в кільканадцять
БТРів. До речі ще й в
досить не поганому стані вони
були. Брудні та втомлені.
Та бійці справні.
Нарешті підходять й наші
вояки. Микола тей що „кокс"
хлопчина 25-ти років.
Також разом із побратимом,

Серж,
він до речі
теж з київщини був. Старш
трішечки на вигляд. А слідком
за ними, ще один земляк із
Пасківщини. На ім'я Іван,
десь років у сорок віком.
Вочевидячки, що раді бачити всіх
хто прибув до них. Але разом з ти
відчутний їхній пригнічений стан.
Веселого було мало. Якихось
там ще три дні тому назад, вони
всі перебували в суцільному Пеклі.
А потім цей — Плановий Вихід.
Ще.... Попід свистом куль та
снарядів. І геть не розібрати.

Свої вони, або чужі були.
Розповідають рвучко та емоційно.
То буває радісно. Аж тут проступають
ці сухі та скупі чоловічі сльози.
Коли підпирає дихання. Вони,
часто зриваються на матюччя.
Бо живі лишилися, та ще й
неушкоджені до того ж. А на їхніх
очах скількох бійців-побратимів
втрачено назавжди, поранено
та покалічено? А загублених
на морозі у багряному снігові?
А тих кого просто вже не
змогли взяти на борта, бо місця
там немає?! Та й кожна така
зупинка могла обернутися тим,
що їх тут ось підіб'ють усіх
разом.

Серед білого
чистого
поля.
Жодних
укрить
там.
Тільки сніг та вітер.
До певної міри було добре
те, що трох підморозило
на передодні. І земля там
була доволі кріпка.
Тож важка техніка. Так
само й автівки не
зав'язали.
Їшли доволі
швидким
по полям
Донецьким

*) суммы, принятые с кредита счетов №... 77, 78, 80, 85, 93 и 96 подлежат группировке по статьям ... группировке по статьям аналитического учета в листах-разработках

Светлодарск
Горловка
Дебальцево
Ольховатка
Енакиево

Та перед тим що було ?! Всі ж наші вояки знайомі пробули більше як місяць на самому передньому блокпостові. Аж в районі де селище Чорнухіне.

Троицкое
Красный Пахарь
Светлодарск
Санжаровка
Дебальцево

Були моменти коли по ним палили воріженьки. З усього що тільки було. Спочатку з Луганського напрямку. Не встигали закінчити ці, коли вже з напрямку Горлівки луплять на всю силу.

Ворог не відступав та своїх ресурсів ні як не шкодував. То ж часом носа не могли підняти з тих нір власних. У яких позанурювалися. І ось таким чином вціліли.

Але відгризалися наші хлопці
як і чим тільки могли. Сили
й бажання при наймі в біль-
-шості ще були. Та разом з тим
виникли зовсім інші труднощі.

Бо ж після
того, як було
фактично
прохлопане
село Логвинове
його захоплення,
так комунікація,
постачання боєприпасів
та всього іншого забезпечення
фактично захлинулося. Стало
зовсім вже сутужно
14, 15, 16 і 17-го лютого
були найбільше драматичними
та найспекотнішими з усіх.
З'явилася вже реальна загроза нашого
повного оточення. Тут було
вже не до щуткування

А це угрупування вцілому
налічувало більше ніж чотири
тисячі вояків, нацгвардійців, та
спецназівців. Хоча сепари зі
своїми рашистами ще зарано ж
бо потирали власними куцими
рученятками. Як там не крути,
Тай АРТа українська добре
відзначилася. Тільки поблизу
їхнього укріплення поклали
свої голови за три сотні ворогів.
Важко всіх порахувати було там
на місці боїв. Бо ж кулі та
міни свистять понад головами
майже безперервно.

Їхній опорний розрахунок мав десь із тридцятеро бійців 128-ої Бригади.

Коли вже вийшли вони звідти з 17-го Лютого. То недолічилися двох загиблих (так званих 200-их), ще двоє хлопців пропали. Та п'ятеро були 300-ми. Але добре що не важкі.

Та найбільше втрати відбулися саме в ті останні дні та ночі. Коли вже був й нібито підписаний отой дуже нам сумирний «Мінськ» під номером 2.

Тож витягли плашецку доброго кон'ячку. Який презентував дбайливо ще в Круполі нам Леонід Іларіонович.
Для хлопчиків будь ласка!
Озираємося, бо ж кажуть.
Не можна. Трохи перехилили всім хто не за кермом.

Світла пам'ять загиблим в боях нашим бійцям.

Паралельно ніяк не вдається видзвонити ще одного бійця-земляка.
Цому ж бо особиста була передачка від жінки, чи то дружини та рідні. Трохи кон'як розслабив. Оповідають.
Вийшли тільки но з Пекла.

І згадувати не хочеться.
Дісталися тут в Артемівську
частини. А місця де мали б
розташуватися геть зовсім і
немає. Ось так і стовбичили
попід КПП. Нікому не
потрібні. Одяг пошматований,
а взуття майже не тримається.
Бо коли, де можна там
було його пильнувати?
Вже тільки о півночі, як
під'їхала пара місцевих.
Чоловік і його дружина.

Вони виявилися справжніми
патріотами і дуже добрими
людьми.

Волонтерять як тільки можуть
і навіть не можуть вже. Бо
як тільки но дізналися про всю
ту складність в ситуації із
розміщення наших вояків.
Вирішили негайно допомогти.
Приїхали і без роздумів забрали
увесь той взвод. Ось так відразу
десять чоловік. І всіх їх оселили
в себе прямо в будинку.
Нагодували. Якісь речі, теплі
светри познаходили.
Люди - одним словом!
Так от з розповідями вирішено
було проїхатися туди де хлопці
вже оселилися.

Бо слід було все те, що привезли. Принаймі розвантажити в одне певне місце. Звідти то все розподілити. Форму та взуття, щоби приміряти. Хоча все було розписане вже заздалегідь. Та все ж...

Альтернативного плану дій не було. Хлопці, взяли та викликали таксі, вся наша делегація слідком рвонула вже на Fiati.

На дворі охайного з вигляду будинка. Нас зустрічала привітна господиня, вона вже знала про візитарів із Київської області. Продукти намагалася відмовитися забирати навіть. Мовляв все є. Але ж за нашим всім гуртом наполяганням мусіла забирати. Якщо вже чогось буде забагато, то й поділитися можна. Адже під час війни завжди людей бідуючих достатньо. Скільки народу покинуло власні домівки!

Поспілкувалися та обмінялися теле-фонними контактами. Бо насправді вся сім'я сидить на баулах із речами, бусик завантажений. Самі є підприємці. Навколо сусіди явно що не з проукраїнськими поглядами. Але вибір свій вони зробили. Тому всіляко й допомагають українській армії.

Прощавання.

Адже нас чекають вояки з 30-ки.

Тож полетіли ще й туди. Та й повертати назад в цих краях краще засвітло ще. Так і було зроблено. Розвернувся Фіатик, екіпаж стрибнув до середини. Поїхали Артемівськом але трохи там вже з іншого боку. Вихід на Дебальцеве. Знайдена нарешті дислокація 30-ки. В багнюці, якесь віддаленні не дуже нове підприємство можливо було колись автогосподарство. Чи може сільгосптехніка. Хлопці нас вже. Але вигляд в них був ще той. Відпо-відний. Іван

механік САУшки. Він теж з нашого району. Тож забрав ту передачу та їжу. Трохи порозмовляли зовсім не довго. Запам'яталося, як Іван оповідав. Що вони вже привчилися під час бою. Робити нашвидкі постріли із своїх САУшок по ворожим позиціям. Навіть вийшли на інтервал у чотири секунди і один постріл був ними зроблений. Тобто така шалена швидкість була досягнута. Двісті снарядів могли вправляти. За один відрізок бою.

Стволи гармат кіпіли. Аби тільки коректувальники давали ціль. А коли виїхали з позицій на тому Дебальцевському плацдармі. То в залишку аже сім снарядів не використаних. І було зрозуміло, що підвозу БК не буде. Постачання обірване в тій задовгій кишці. Також він відзначив, що їхній підрозділ ще досить вдало вийшов. Не настільки, як інших їх потріпало відносно. Вдалося і людей та озброєння витягти. Тож треба вже відправлятися. Прощання. Та вже поїхали. Знову знайомі нам Блок Пости, понтонний міст. Десь вже посередині траси між Ізюмом та Слов'янськом. Наздогнали колону з двома тягачами які везли Т-62-ки. Танки на вигляд не надто ушкоджені, але вочевидь чомусь не робочі. Обігнали. І помчали назад додому.

Глава:

"Подорож третя. Знову на Артемівськ та околиці, в Михайлівське та Дудаєвці.

По факту приготування до неї розпочате було вже на другий день, як відбулося повернення з другої/попередньої подорожі. ? Та все досить таки просто. Бо на фронті продовжувалося все те, що називалося потім вже наслідками Мінську-2. Тобто Вуглегірськ і увесь той Дебальцевський виступ. Зовні який нагадував язика.

Був планово переданий методом вичавлення тій самій гідрі, що іменувала себе як ДНР. І мабуть щось як ЛНР також. Про ціну питання згодом. Буде.

За весь тиждень зібране було все що треба. Бо знов знайшлася людина. Це все той самий знайомий нам - пан Дмитро. Який дуже моцно допоміг фінансово. Цільово ця його підмога пішла на оптичний приціл. Адже одна тисяча доларів американських, в наш час, це досить суттєва нам була допомога.

Цільво пішла вона на придбання оптичного приціла. А саме для бійців-добровольців з батальону імені Джохара Дудаєва. Адже за місяць якраз до того був встановлений телефонний контакт із ними. Та один раз їм завезли інші волонтери за нашим проханням. Це десять індивідуальних польових аптечок, коли вони ще базувалися на базі в Лисичанську. Але приціла то їм треба було вже давно. Ще якраз, трохи інших надходжень дісталися Віталієм. Шість тисяч гривень.

Тож і побратиму Батяру був придбаний приклад для снайперської гвинтівки. Бо в старого потрапив уламок від розірваної поруч міни ворога і вона/він розлетівся ущент. Але зате Батяр лишився живий і навіть неушкодженим. Диво!

Тож приклад був в руках. Увесь тиждень все що можна було зібрати то дозбирувалося. Згурівка разом із районом теж піднатиснула. Придбали ще цілих двадцять комплектів армійських форм. Не супер-пупер та все ж. Для наших знайомих пацюків усе із тієї ж 30-ки. Але без берці на які вже не стало банально грошеняток. Вже на момент старта було визначено у повній мірі майбутній наш маршрут.

Поїздка в складі трьох учасників експедиції. Зі традиційно нам вже Згурівки на теч Яготин.

До незмінного Армена Шахірянца. Туди прибули не попередивши завчасно його. Тож не настільки зашироким асортиментом нас там зустріли як завше було. Але тим не менше десь із двадцять пластикових формочок та відерець різноманітної овочевої нарізки там очікувало наш екіпаж. А далі знов на Харків. Тому що вже в дорозі вихід на зв'язок із командиром Дудаєвців. Зкоординувалися та переграли маршрута. Що не треба вже їхати на Лисичанськ. А їхати слід

На тепер діючу нову базу
вже аж під Новомосковськ.
Але до Артемівська теж тре-
-ба їхати. Тож туди вперше
чергу вирішено. До поки їхали
козаки головною трасою відомою
як Київ — Харків, то було ще
затишно у нашому Танкові.
Ну більше-менше. Але коли
є в салоні авто два палячих.
То фактор Дима змусив прак-
-тично постійно відчиняти
бокове віконце. Тож всереди-
-ні не надто тепло було. А вже
поблизу до Ізюму, після черго-
-вого виходу за потребою із
салону Т4. Трапилася досить
таки прикра несподіванка. Наші
бокові двері зістрибнули із свого
кріплення. Гоп Ця! Вони просто
відпали в руках. Оце так нам
всім сюрпрайз!

Якось таки спільними зусиллями
їх було всунуто на місце, та
закріплено так-сяк. Хоча тепер
напевно вже була із гарантією
забезпечена вентиляція. Бо
щілина така постійна. Віконця
для провітрювання можна
тепер і не турбувати зовсім.
А також й швидкість тепер стала
зовсім не крейсерська. До кінця
першої частини подорожі ще надто далеко.
Тож врешті решт поки проїхали всі
ті блокпости Слав'янськом. Аж
до самого Артемівська. Розпочались
вже доволі густі сутінки на дворі.

~~Нас вже чекали вже знайомі~~
бійці з 30-ки. Із Іваном на чолі.
Тож швиденько перенесене все, що
їм привезене добро було. Вони ж
відразу запропонували нам тут
ночівлю. З командиром все вирішили,
Та все ж слід заїхати було, ще до одного
нашого підрозділу, і теж підвезти зо
дві адресних передачки. Та ще можна
поки було їхати на габаритах. Адже
позиції виявилися практично на
передку. Тож Іван нас вирішив супро-
-водити. Він у курсі справи. Там
нас вже чекали. САУ замасковані.
Одна з них чогось не заводилася
вперто.

Бійці возилися. Це часом їх
фратувало, наших захисників. Бо
ворог зовсім не далеко. Позиції
їхні не облаштовані ще. Тож наша
та церемонія була в межах десь
п'яти хвилин. Отож вся команда
бусика з Іваном, що сидів спереду
із АКа на поготові. Швиденько чкур-
-нули назад. Поле навколо все було
в свіжих слідах від розривів
ГРАДУ. Гілки дерев посічені. Їхати
бажано тут на габаритах. Поле було
все навколо нібито білим. То всієї
шкоди від накривання рашистської
зброї і не побачити. Проминули
блокпости. Пароля Іван знав. Завез-
ли його, А тут ось вийшов на зв'язок,
ще один бієць української армії.
З Київщини. До нього, рішили їхати
зразу і вже на шляху точно можна виз-
-начитися де ночівля буде? Тут, чи вже
поженемо на базу правосеків? Далі, як
виявилося, що треба повертати трохи назад
в бік до Слав'янська. А потім різко праворуч, що
у напрямку Луганська. І десь до Соледара.
Це приблизно з двадцять кілометрів. Досить
таки чимало їхати часу. По факту це пара-
-лельний рух наших позицій. За 10 км. Десь
так. І раптом сяйво. Аж було трохи зменшили
свою ходу. Ліворуч - надсучасний та гарний такий.
FACTORY KNAUF гипс УКРАЇНА!

Ніби то й немає в декількох
кілометрах від нашого місцерозташування
вже ніяких там бойових дій та руйнацт.
Дивасія. Ще трохи з'їхати до низу
нарешті праворуч
всі у Т4 побачили
зустрічаючого
бійця на узбіччі
Вирішено було
проїхатися за ним.
Грунтівка яка
виляла в різні боки
Спереду наш провідник (на
вигляд десь років сорок) летів
на ще совдепівському УАЗіку.
Загалом то цей хлопак щосьбо
так ожив якось, побачивши наш
Т4. Щось це викликає ніяковити
Такийно собі подив. Та мовляв
відвезіть землячки передачку
до дому. Роззброїла геть публіку.
Ну то гаразд. Ось вже просить
загасити освітлення. Ніц.

Тільки залишили увімкненими
габарити. Там ежоже на те зустрічають
нас. Бочевиди, що якесь селище.
Заїхали на подвір'я. Нічогісінько тут не
побачити і не розібрати. З бусика не дуже
то добре виходити із заду, це досить у
середині вантажу. Боковий заблокований.
Бо вихід виключно є на передні двері.
Чути пропозицію повечеряти.
Ми відмовляємося ввічливо, незручно
якось об'їдати бійців. Нарешті ось
завантажується якась поклажа. Спочатку
довчазна пауза.
Аж таки випливає
прикра така
деталь в цій
історії.
Бурмотіння
під носа.
Виявляється —
це армійська
форма.
То тут виходить
її надлишок!
Чи що? Відповідь зрозуміла і без слів.
Що викликає певний шок. Та все ж по-
при внутрішню суперечку, вирішено цю ось
поклажу повезти до місця призначення.
Бо ж пообіцяне було вже, що відвеземо.
Але рішення також прийняте, і більше такої
ситуації не може бути в принципі.

Це ж які парадоксальні речі відбу-
-ваються водночас. І з таким боєм
дістаються ті самі гроші, та купується
форма воякам САУшникам, бо в них
вона вилітає. Геть в щент. А інші ж
мають її надлишки. Спокійно так собі.
І разом з тим вигадують різні комбінації –
-куди б ту форму прилаштувати. Ось так.
Воно. Непомітно перебуваючи в роздумах.
Знову вже вогні від світла з околиці
Артемівська. Набирає нас Іван. Узгоджує
остаточно питання з ночівлі в них.
Бо ж їхати на ніч, скрізь сіру зону. Якось
трохи боязко є. І безвідповідально.

Якраз стали біля
заправки. Поряд
ще більший, але
вантажний білий
Ford Transit.
Виявилися то були
волонтери з Хмельниччини.
Складнувато їм бо ж,
в сліпу повезли різну
продуктову допомогу.
Що люди в селах
Подолянських можуть давати? Все ту
ж таки саму картопляжку та крупи, овочі
ну ще цибулячі вітаміни. І от тепер вже
третю добу кружляють цими околицями.
Не можуть до кінця все развезти.
Така прикрість та й годі. Не везти ж
назад це все додому? Ну що ж, певно
тільки співчуття. А от вже рушили до хлопців.
Зайшли в середину приміщення, схоже
на колись промисловий цех. Ще з мирного
життя. Колись. Спочатку двійко кімнат
прохідних, де все теж обладнано під казарму.
Обладнано! Це все сказане занадто.
Пафосно. Наступна – це була велика прямо-
-кутна кімната. По вздовж неї лежаки, всі вони
досить різного розміру в ширину. Та декількох
стандартів височини і навіть іноді й довжини.
Роблені схоже на швидкоруч. Ці лежаки
тулилися один до одного і практично не мали
ніяких проходів, один до одного. З матеріалу
який був знайдений поруч.

В два ряди. До одної й до іншої стіни. Далі: Саморобний стіл метра з три, біля лавки. В сивій глубині від пилу, мурчить телевізор, здається ICTV було. Автомати в кожного висіли, чи стоячи по під стіною і лежаком. Трохи відсутній був бардак та розхлябаність нависала. Але в кутку згрудилися хлопці. Чоловіків з десять. Старшина співав їм. Щось минуле натужно. Про те, що пора додому. До рідної хати. В перервах, між цими піснями під гітарний акомпанемент, розмови про якісь мирні теми. Про війну зовсім не хочуть нікого казати. Ані поганого. Ні доброго. Це мабуть, ще свіжий той синдром опісля Дебальцевого.

Хтось з бійців вже позасинали. Вже. Ось розповідає сусід поруч, як ходив він на побачення з місцевою дівчиною. І таке має місце на війні. Як прийшов до її квартири, то відразу, каже поставив на розтяжку вхідні двері. Бо мало, що може бути. Але та молодиця виявилася надто зголодніла до чоловічої ласки, нічого більше три роки вже сама була. Місцевий контингент їй точно не до вподоби був. То ж цілу ніч тривала палкого кохання і шалених пестощів. Про карколомність поз він вже скромно промовчав. А хоча можливо й не до тонкощів інтимного життя було в головах коханців. А о шостій ранку хлопчина, трохи втомлений але задоволений. Зняв встановлену розтяжку так поїхав назад у викликаному таксі до військової буденності.

Та вже північ. Мабуть підповзла непомітною разом із денною втомою. Ось і прийшло так, тихенько в солодкий сон. Під сопіння та неголосне бурмотіння поруч. На виділеному вільному лежакові. А з ранку вже о шостій, на ногах! Випили солдатського чаю та кави. В облаштованій купальні стояла пара бійців що вийшли на вулицю. Із одним зав'язалася бесіда. Спочатку про те та про се і інші нейтральні теми. Та коли він дізнався, що є тісна дружба. Із зокрема правосеками. То щось напружився й не дуже добре почав відгукуватися про них.

Якійсь претензії. Згодом цю розмову
вивели разом у більш спокійне та
мирне русло з течією. Хоча присмак,
він залишився. Хоча присмак, що то в?
Та вже о сьомій можна й стартувати.
Іванові ж вручено було дві чи три
здавться півтори літрових баклаги.
Продукція від Зеленого Змія. Бо
він то знає — Хто і Що?
Ситуація з ДВАТАРами у 30-ці досить
таки напружена. Іван не приховував
цього факту. Можна сподіватися, що
нештатних ситуацій він не припустив
Опісля. Якраз тут Іван з бойовим своїм
товаришем доречно допомогли поставити
більш жорстокіше (ой жорсткіше) проблемні
двері бокові. Подивилися. Резюме, геть
посипався увесь підшипник. Так і буде
до кінця подорожі.

ілюстрація.

КРАМАТОРСК

Зафіксовані міцно. Немав тої підступної
щілини. Бо з неї дуло аж свистіло!
Можна рушати. Тепер маршрут про-
довжується до Великого Михайлівського.
На відому базу ДУКа. Промайнули
не спиняючися Краматорськ із родиками.
Далі їхати бажано ніде не стаючи.
І вже десь на кордоні з Дніпровською областю,
на шукаючого танка Т4 Wolckvagen.
Звернув увагу перевіряючий з блокпоста
Національної Гвардії. Але особливо не
напружували, як дізналися що Київська
область. Так профілактично про всяк
спитали номери. Пошуткували на тему
чому номери відпадають? Так все.
Ще трохи і вже о дванадцятій нарешті
під'їхали до знайомих воріт.
Лених із Батяром вже чекали з
великим нетерпінням. Тож вже в сере-
дині на подвір'ї ДУКівської Бази екіпаж
машини опинився без затримок.

А на вулиці ніби то дощить, аж
раптом і вже мокрий сніг розпочався.
Тут вивантаження традиційної продуктової
частини привезеного. Картопля, цибулька,
морква, бурячок та інші соління від
Армена. Якось так завжди випадало.
Що ДУКівцям ця смачна закуска перепадала.
Потім піднялися до хлопців в їхню
кімнату. Розібрали подарунки, передачки.

Батяру приклад для
його гвинтівки (зображено
на попередній сторінці.)

← Саме то! Щось знов
у хід пішла кава
<<NESCAFE>> та до
кави.

Швиденько вимальовується
виїздити далі.

Бо на сантименти немає
часу. Його просто дуже обмаль.
Бо поки теревенили під чашечку кави
розпочав йти по справжньому сніг.
І доволі потужний. Фотосет на згадку.

картинка попереду →

Изд. № 1866 1984 г. Решетиловка, типография. Зак. № 4681 т.2000

Несподівано тут підійшов вояка. Думаю
можна сказати дебелий хлопець ростом
із два повних метри. Виявився на
ймення Потап. Попросився він аж
до Києва, чи кудись поближче.
Ну якось відмовляти тут не прийнято
було, але відразу його було попереджено
що нам треба діставатися до наступ-
-ного третього пункту нашої подорожі.
Бо наші відвідини там є обов'язковими
і крапка. База Дудаєвців під Новомосков-
-ськом.

Не питання і вже розпочалося те подолання кілометрів. Якщо можна так сказати. Лєшик за раннє приготував військові гостинці. За які не прийнято багато патякати ніде. Вони їдуть надійно. А вже в Павлограді сніг стає стіною. Дві години дня, а нічогісінько не побачити і за тридцять метрів. Рухатися доводиться зовсім кволо. Як на впомацьки. По дорозі розізнайомилися з Потапом. Сам він родом із Черкащини. Міста невеликого але доволі відомого - Умані. Пройшов він увесь Майдан. При чому якимось чином уник ушкоджень, не кажучи про щось інше. Мабуть і сам коли питає себе, толком то і не розуміє. Бо ж перебував у гущавині тих всіх подій. Був у різних Свободівських сотнях. Далеко не всі сотники виявилися такими, якими вони себе заявляли від самого початку.

Потім вдома вже намагався по гарячому налагодити пореволюційні порядки. Район дожив досить щільно підкорили у свій час ригівські посіпаки. Справ не провернеш всі одразу. Та все то раптово обірвалося, адже далі розпочалася війна з МОРДОРОМ.

Куди йти?

В Українській Армії - бардак та генерали!

Ситуація штовхала. Потрапив до ДУК ПС. Хоча не вважав себе, аж за якогось ідейного правосека. Ось вже, півроку як на фронті.

АЕРОПОРТ Донецький ім. Прокоф'єва. Три літери - ДАП.

Позиції під Авдєєвкою та в Пісках. Так оповідає ніби нічого такого особливого. Але кожне слово важке.

За горляку, каже ворога не тримав.
Робив що й инші. Та виходить, що
можливо й тримав? А тільки
не слід на ліво та на право патякати
про таке всім підряд.

Нажаль
час такий,
що затемно
було для листини.
Тепер вже
не зробити.

Казав він тоді,
ще хоче трохи
в Києві побути,
а потім трохи
в своїй Умані.

Але затримуватися
в мирному житті не думає надовго.
Вояка!!! Хоче потім перейти
до 95-ки. Бригади. Бо ж із ними
стикався не раз, і не два
на полі бою.

Бути добровільцем-правосеком,
то добре. Але коли ти вже
шість місяців, нічого не
отримуєш. Жодних пеньонзів.
При тому, що кожного дня
ризикуєш стати 200-им
або ж 300-им. Складно є
то все.

+ 200 +

Та ворог теж має суттєві
втрати, ще м'яко кажучи. Ще....
Їдемо далі, та спілкування йде
своєю чергою. Тож певний скепсис
в розмові стосовно ДУКу відчувається.
Та ще на базі до речі казали нам,
що Хата Сірка зараз не існує.
Немає тепер одного з самих бойових
підрозділів! Практично всім складом
вони вийшли. Ось так.

Тож повисли в повітрі питання, а хто ж тоді вони? Відповіді, на жаль немає, бо не було кому її давати. Не те щось в Датському королевстві стало. Не так зовсім.

Вже ближче до Новомосковська в розмові з'явилася певна розкутість. Відбулося вже якесь дружнє налаштування. Знайшлася й чарчинка з нагоди нашого спілкування. Тож пригубили трохи, та пом'янули наших загиблих на цій клятій борні з ворогами.

Вже далі з'явилися й анекдоти.

А на трасі з Дніпра на Харків взагалі від душі сміятися довелося.

Бо як не реготати?

Коли з'їздили на бокову від головної траси, то бачили як там стояли ДАЇвці наші улюблені. Сніг валить, то вони в своїй тачці. Спостережні такі.

Видимість тут, що правда вже була значно кращою. Можна було вже й пригубити ТА.

Автівок на трасі одиниці. Тож Бусак втопив на [illegible] і не спиняючися, почав що сили дати. За певний час у дзеркалах заднього бачення, з'явився та замиготів якийсь об'єкт на колесах. Подивившися, стало зрозуміло, тож ті самі ДАЇвці. Але екіпаж ТЧ, [illegible] сказати [illegible] і навіть не подумав скидати швидкість. [illegible] ДАЇвці вже [illegible] й наздогнали свою потенційну жертву.

І тут вочевидь побачили,
що обраний суб'єкт & об'єкт
водночас. Мандрує зовсім без
ніяких номерних знаків.
Тож вони схоже на все не ризикнули
спиняти подібне авто. Так якось
~~плавненько~~. Почали знижувати
власну швидкість та плавненько
віддалитися від невпізнаного об'єкта.
Вочевидь згадавши при тому не
одну приказку на задану тему.
Бо напевно вже знали, що на таких
автівках їздеть виключно дуже гарні
хлопці у формах плямистого пікселю.
Яких краще не турбувати дурну-
-ватими запитаннями. А так
кортіло екіпажу поспілкуватися.
Так кортіло!
Але ось і вже в'їхали до потрібного
селища. Час вже 18-00. Треба
терміново зателефонувати.

Изд. № 1866 1994 г. Решетиловка, типография. Зак. № 4681 т. 2000

Адам Осмаєв на
Толлукраю дрогу.
Дає вказівку зупи-
-нитися біля якогось
небудь знаку дорож-
-нього, що якраз
власно і був помічений.
А за п'ятнадцять
хвилин. Він вже
на місці. Ця власне
й є центром того селища.
Бачимося зрозуміло, що вперше.
Вирішуєтся їхати на базу. Веде
свою автівкою нам Танчик по
переду. А ж ось опиняємося разом
на їхній базі. Що насамперше
вразило, то вочевидячки надзви-
-чайно високий рівень дисципліни
у підрозділі. Кожна побачена
деталь вказувала на це. Абсолютно!
Навіть їхній бієць постовий

І не тільки лише постовий.
Абсолютно все, все дуже
чітко організоване там. Нема
жодних ознак української тягни-
-ни до різного роду анархізму.
Бійці все роблять швидко
і не галасливі. Сам Адам
звісно такий досить стриманий.
на зовнішній вигляд, навіть
можна зазначити що він
по особливому насторожений.

Але отримавши до рук
того ж довгоочікуваного
приціла. Просто на очах
весь перемінився. Хто
знає, а можливо
до певного моменту він
мав якісь сумніви стосовно
до прибульців. Адже процес
купівлі, та доставка
вилився у часі аж в цілий
місяць. Та й люди можуть
як завше понаобіцяти
Понаобіцяти. І ось так
запросто не виконати свої ж
слова. Обіцянка - цяцянка!
А на цій війні хвилина дуба
важить більше всього. Тож
ось його сурове обличчя раптом
засяяло. Воїн. Дуже
видно по ньому, як насправді
той приціл вони хотіли мати.

Адам відразу поцінував
придбане та привезене
Прицілла прилаштував
І сказав своє резюме,
це мовляв саме те
що треба їм. Використо-
вується виключно у
ближньому бою.
Бо ще має таку собі
гарну насадку-глушинку.
Тож тепер це все у
комплекті завдасть ой як
чимало клопоту та голов-
ного болю воріженькам
України. З привітом
від справжніх громадян
Ічкерії.
Тож нас гостинно запро-
шують на каву та чай.

Кому що до вподоби. Перед
тим все, що було привезене на
бусику оперативно вивантажене.
Що правда картоплю не дуже
мали бажання забирати. Але ж
теж, куди її дівати тепер?
Назад везти не годиться. Змовили
таки забрати. А нам Адам позує
у балаклаві з нашим подарунком
на тому автоматі.

Позаду
червоно-
чорний
наш
Прапор!
Хлопців
на базі
побачено
не так і
багато.

Трохи перекинулися, поспілкувалися під час тієї дуже вечірньої вечері. Кажуть підрозділ складається напів з чеченських добровольців, а напів із наших. Був поряд з ним ще якийсь американський хлоп. Але не відомо з якою він метою. Вже згодом із інтернета можна було дізнатися багато чого цікавого. Це саме той терорист в лапках. За яким полювали ФеБешні пацюки. Його таки злапали наші доблесні СБУшники під Одесою. Та операція була ідіотичною. Бо він з побратимами не хотів робити спротиву і вбивати нікого зі спів-робітників служби. Так чи інакше, його запроторили за грати. Але з передачею до Раші, щось там за-стрягло. І ось коли ситуація змінилася в Україні. Його звільнили. Сам він ерудований, молодий і вільно володіє англійською. Найприємніше враження. Не дарма став командиром. Адже ще під Дебальцевим. Хлопці коли вже мали відходити з позицій за наказом. Втратили свого легендарного Ісу Мунаєва. Він як справжній командир підрозділу беріг своїх бійців. Та не вберіг себе. Відходив останнім із бою Був смертельно поранений. Ось така доля. Загинув бувши на захисті української землі. А тепер цю естафету командирську мав почесно нести Адам.

В же час до дому рушати. Біля Яготина визначилися, де краще заночувати Потапові. Згурівка. Так і підійшла до фінішу Третя подоріж.

Глава

Подорож Четверта.

Марік (Маріупіль).

На справді ця подія відбулася з великою (понад один місяць) перервою. І причина банальна. Це застуда, а потім зовсім не швидке одужання. Бо якщо про-сидіти більше аніж дві доби, у не самому теплому салоні Volskvagen T4. На другому ряді крісел із не дуже щільними дверима та вікнами. Це дасться в знаки. Три тижні не виходилося щось на вулицю зовсім.

Бо дуже своїми обіймами душив кашель.

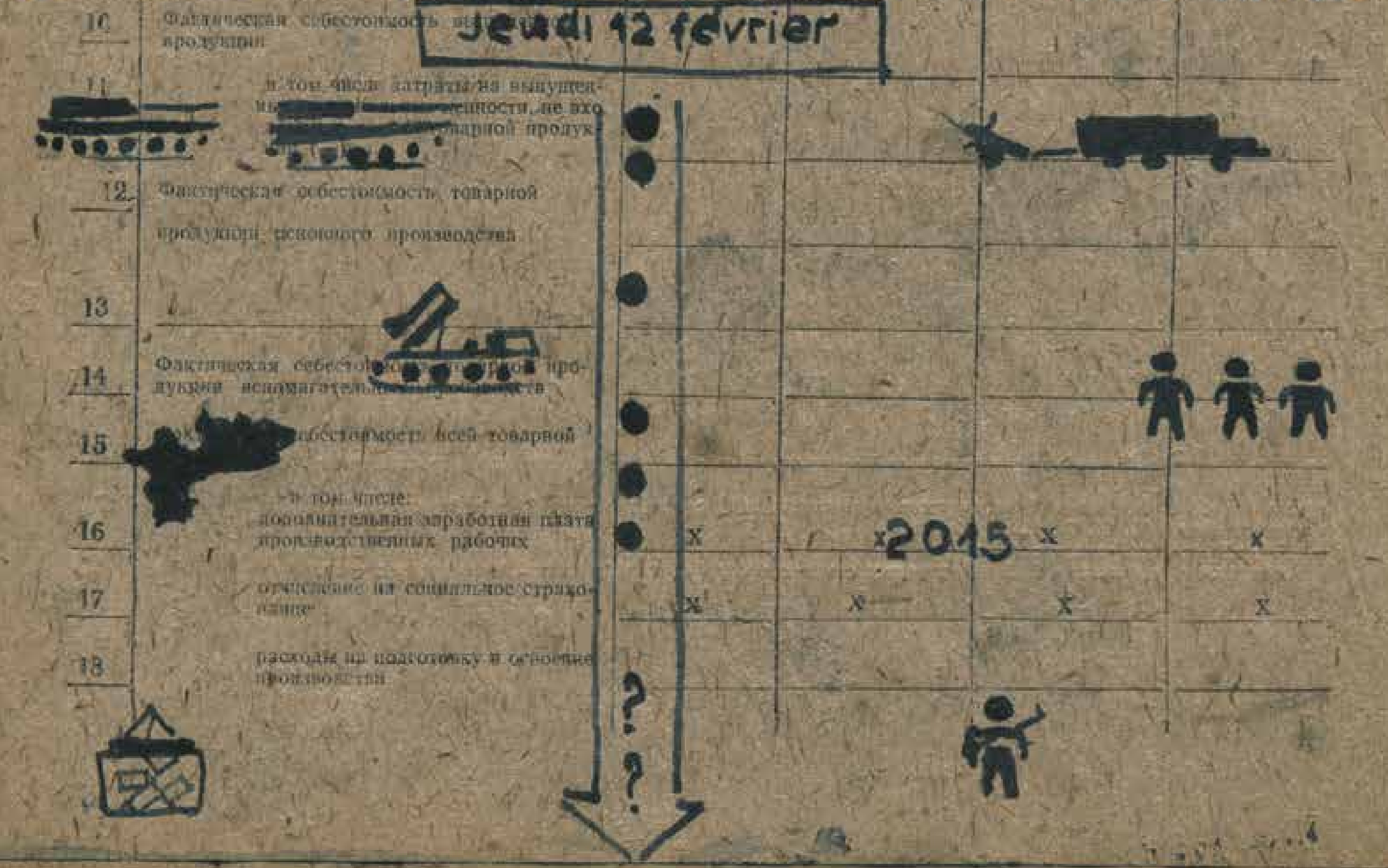
І нічим не можна було його
вже вигнати з ослабленого на весь
організму. Цей бронхіт!
Вперто. Стояв на своїх позиціях.
Не здавав їх і все тут. Що тільки не
застосовували протягом тих тижнів.
Нічого не брало ту хворобу за щось
аж двадцядку днів. І тільки зовсім
ніякі біло-зелені пігулочки, неприємного „Мукалтіну". За четвертий
тиждень вирішили проблему. А в цей
час вже зима відступила зовсім.
Тож на фронті відбулися певні зрушення
Від всіх тих Мінськів. Бойвих операцій
рівня Дебальцевого,

вже Мордор не тягнув, мабуть економічно, та й психологічно від-бувся надломчик. Україна понесла величезні втрати. У Дебальцевому, ДАПі та на всіх інших ділянках не так сильно потрапляючих до екранів і моніторів. Безлічі бойових зіткнень і військом окупантів & колаборантів.

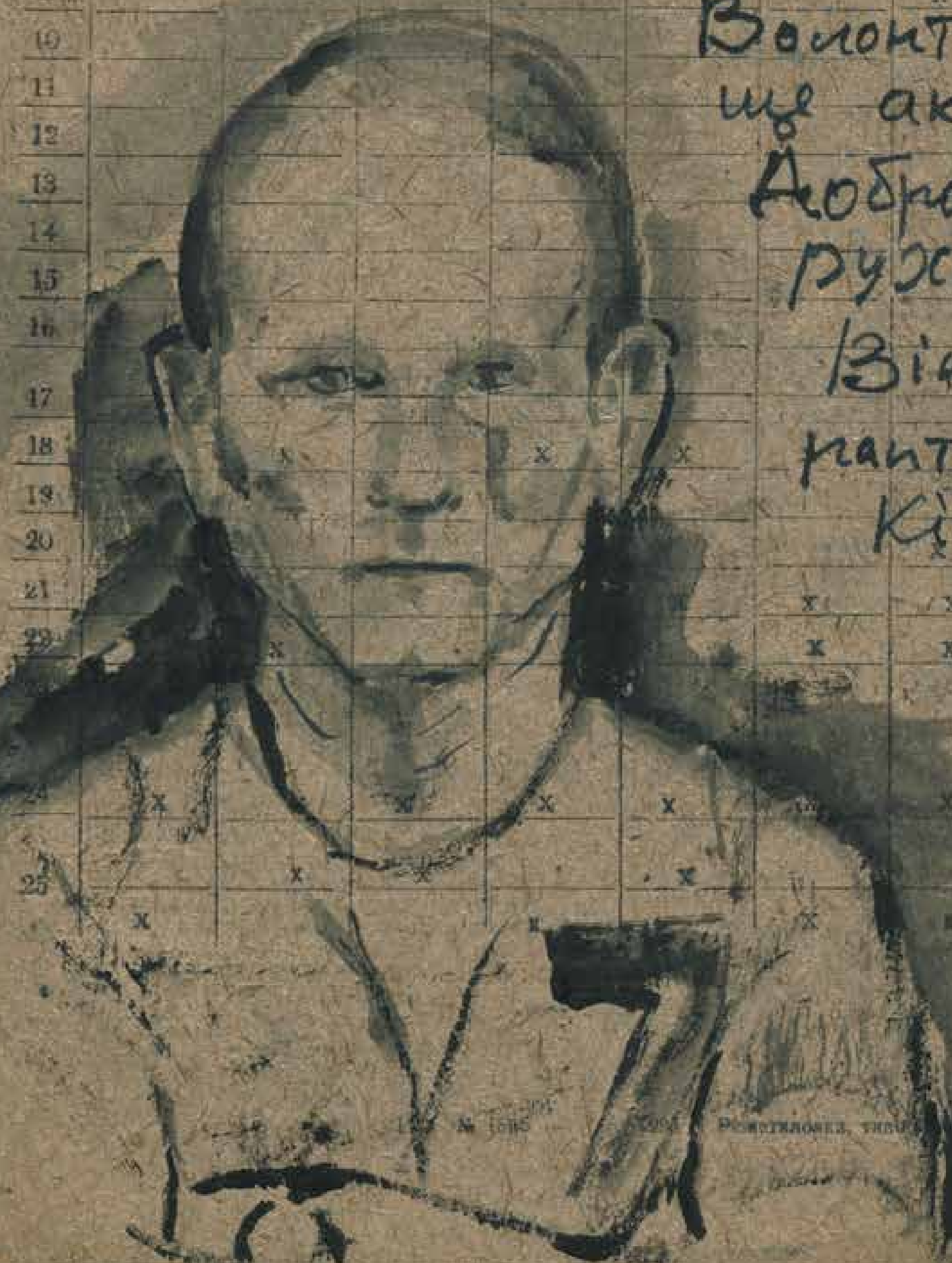
Але й агресор віджапав у стільки разів більше звіздюлин, що потім ще довго зализував рани. Скільки поклав на ту всю кампанію Ватного електорату?

Ukraine : la feuille de route de Minsk 2

Можна тільки уявити. Чи вже вирішив щось там і в Сирії замутити. Але характер військової агресії набув багато в чому позиційного характеру. От так от.

А наші очільники, що при владних кабінетах. Занадто активізували початок боротьби з усім Волонтерством, а ще активніше із Добровольчим рухом.

Він став їм наптово, що та кістка в горлі. Це все насторожувало громаду по всій Неньці!

1. ИЗДЕРЖКИ ПРОИЗВОДСТВА (продолжение) 2. РАСЧЕТ ЗАТРАТ НА ПРОИЗВОДСТВО ПО

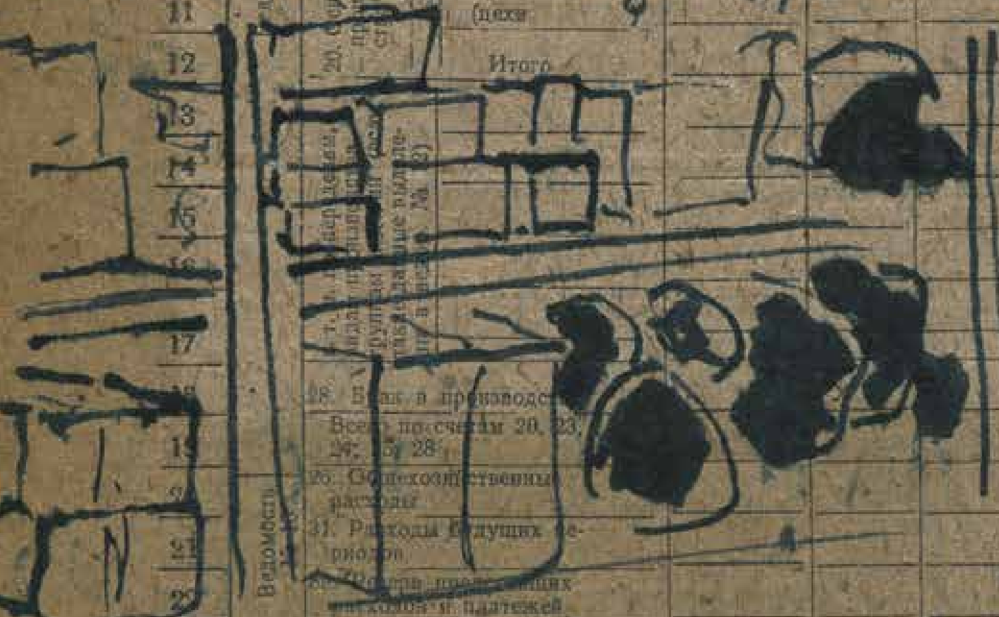
Власне на цей момент
ситуація зі всіма Добровольчими
підрозділами стала зовсім іншою,
Як із Збройними Силами теж.
Тому вирішено було зосередити
допомогу більше на УНСО-вському
підрозділі. Себто на 54-ому бата-
-льоні. 131 бригади ЗСУ.

ЗСУ 131 ОРБ
ЖИТТЯ ТРИВАЄ — ТОЧИТЬ ВІЙНА

ЖУРНАЛ-ОРДЕР № 10

База та розташування якого
знаходилися північніше від
Маріуполя. Ця вся затяжка
ситуація звісно збила темпу
та розмір допомоги людей для
воїнів на фронті. А сама ця
процедура підготовки виїзду
виявилась дуже складною, і в
декілька спроб. Все постійно
з різних причин та міркувань туди-
-сюди змінювалося.
Так 17-го квітня мав розпочатися
вже старт, біля станції Метро
АКАДЕМІСТЕЧКО.
Чекання з 12-00 і аж до 15-00
Бо склад УНСО має відкрива-
-тися з 14-00. Але була
команда на «Відбій». Далі —
пауза та очікування.
Не дуже тривале. Знову Київ.

18-квітня. Збір тепер вже на вулиці Пилипа Орлика. На годиннику 11-00 за Київським часом. І знов досить довгенько така собі тягучка, тепер знайома всім. Нарешті прибіг запізнілий молодий хлопчина з ключами. Це звісно зовсім інший склад. Потрібно перебрати та відібрати необхідні речі з того, що там було в наявності. Що треба? Що?

Та виявилось, що далеко не все там підходить. А що стосується медицини. То у процесі. Телефоном скоординовано, частину медпрепаратів залишити на місці, а іншу таки забирати і вивозити. Нарешті в 14-00-ій можна рушати та їхати забирати водичку. Бо перед тим була домовленість їхати за нею

аж до Боярки. Це завжди проблема там на фронті. Якійсь діяч виділяв нібито аж тону. Але треба подолати перепону у вигляді довжелезної пробки, що у центрі. Як же — саме є вона, Бесарабка! То ось вже нарешті проспект Перемоги. Радісно телефонуємо тому типу. Що вже хвилин за сорок можемо бути в нього. Аж він раптом повідомляє, що не розібрався геть на ситуації складській. І води ніц вже зовсім не залишилося. Тож збиті таким чином з пантелику. Вирішуємо вертати назад на село. Попереду знову пауза, два вихідні дні. Які теж непогано використано. Бо здійснено об'їзд купи знайомих і не дуже фермерів Київщини. Досить наразі результативно.

Один з нас
надав дизельки
А Марік
Ого як їхати
далеко. Малувато,
Він залив
під саму зав'язку.
Навіть гроші
пропили. То аж
почав лементувати,
що спалимо його
асфальтове покриття.

Але менше з тим
надав окрім дизельки, ще чотири
лантухи з цукром. Що з такою
допомогою робити? Важкувато
відповісти. Про дареного коня згада-
-ли відразу. Пропозиція від
Тополі - продати вдома, а потім
на виручені кошти ще щось
необхідне придбати. Відмітається.
І так вже селом плітки від
головихиної партії розповсюджені

Явно не у наш бік. Тож
вирішено спочатку відвезти ще
все добро до Києва. Тим більше
що інша підприємниця ще зо два
лантухи борошна додає. Нарешті
наш екіпаж (у кількості поки
двох) VOLSkuagen T4
вирушає до Києва. Чекає
вже Тополя. Він вже їде разом.
Права теж нарешті відновлені.
Після багаторічної паузи у зв'язку
з давнім їх викраденням ще в
славному місті Кременеці.
Поки було кружляння
навколишніми
околицями
Київської
області.

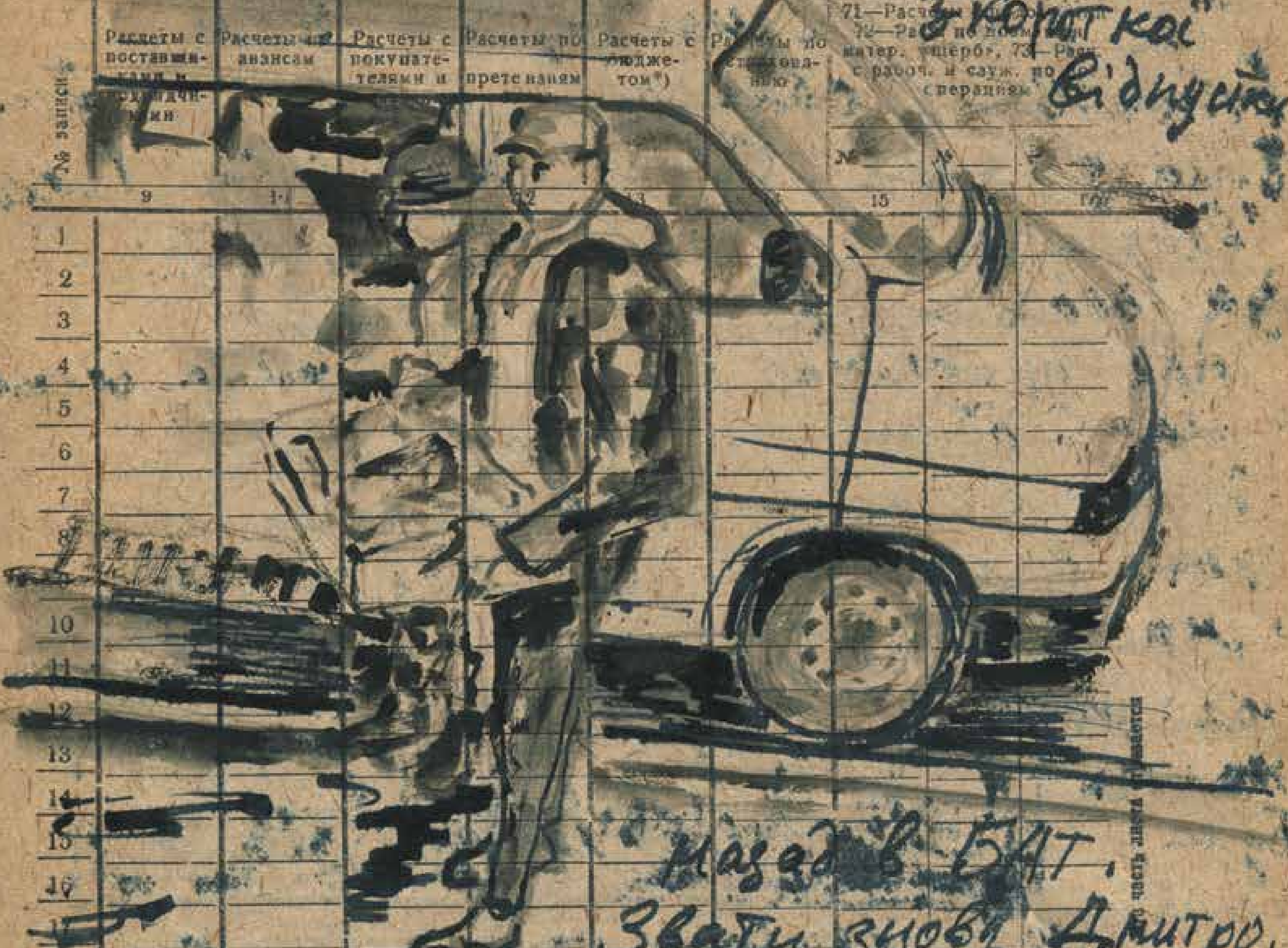

Відновлювалося
потихеньку вміння
керувати автівкою. Далі...
Ось вже 22-го квітня. Київ.
Обійшли Бровари з правого
боку. Себто об'їзною. →

Скрізь Димерку — чимале
селище за Броварами. О 18-30
була призначена зустріч на площі
Тараса Шевченка. Волонтерка
Оксана з Димеру. Підвезла там
різних солодощів і смаколиків для
хлопців на передку. Потім аж на
Академмістечко. Підіймається цукор
та борошно. В Бусику лишається тільки
по одному мішку, які власне й треба
відвезти. Більше нащо? Приїздить
Тополя і ще Дмитро. В приміщенні присутні
ще два хлопця. В одного з них, ще ж
треба співпало!? День народження!
Тож коли всі у зборі. На годиннику
обідня та разом вітання. Далі прямуємо на Бучу. Там давні друзі Тополі
волонтерять.
Чого б і не завітати до них?

Ще по дорозі підхоплюємо одного бійця, він з короткої відпустки.

Назад в БАТ.
Звати знову Дмитро.

В Бучі зачекалася зібрана водичка, ще їжа,
Пасхальні куличі. Бусик вже під зав'язку.
Стало темно на дворі. Тож десь о шостій
вечора нарешті минаємо Київ та Бориспіль.
На заправці заміна біля керма. Бо Віталя
вже втомлений крутити кермо, ого увесь
день вітило! Так, нехай перепочине.
Трохи може поспить. До самої Полтави.
А вже там він знову починає кермувати.

Вирішуємо їхати далі якомось
більше менше терпимою трасою.
Так власне і мандрували всю
Дніпровську область. Запорізька вже
була з ранку. Схоже навігатор трохи
винагородив нас, та повів не зовсім
за ідеальним варіантом сценарію.
Але практично всі великі міста таким
чином і облишили. Попереду Токмак.
Їдемо. Згадали, що в нас тепер і номерні
знаки є начеплені. Спереду та ззаду, як
і має бути. Перед тим як в Круполях
польські номери були замальовані

червоно-чорною фарбою.
І примайстровані назад міцненько так
на шурупи. Гарно так!
Десь нас повеселили місцеві ДАЇвці,
що стовбичили на протилежному боці. Бо
віддали нам честь під свого кумедного
капелюха. Дмитро знудився в дорозі.
І хлопак виявився із вмінням керувати авто.
Тож він вже повіз далі. Так і промайнули
Токмака,

Навіть не помітили за спиною.

А попереду вже
Мелітополь був.
Ні чим не
запам'ятався.
Сонечко лупить
в наше віконечко,
добрий настрій.
Їдемо приазовськими безкрайніми
степами. Село з гарною українською
назвою Вишневе. А попереду в нас
Бердянськ

І тут шмат
вирваного
та вибитого
геть покри-
-ття.
Дмит...

Колесом в цей раз таки поцілив.

1. ИЗДЕРЖКИ ПРОИЗВОДСТВА (продолжение) 2. РАСЧЕТ ЗАТРАТ НА ПРОИЗВОДСТВО ПО

~~Але справа в тім, що ця~~
западина була спеціально вирізана під
майбутнє асфальтування. Обод із колеса
отримав дві головні вибоїни та ще менші
відразу. Тож швидко на гальма і стали
обабіч. Запаска була під вантажем. То
добре, що не так далеко. Витягли досить
оперативно. Але кріпіжні болти досить добре
закипіли на колесах. Не давалися ніяк.
Трохи розгубленості навіть було додалося.
Не довго. Пощастило що в той час на ділянці
якраз працювали шляховики місцеві. Чи то
бердянські, а можливо й з Мелітополя.
Невідомо. Ось один з них їхав з при-
-чепом на тракторці повз нас. Спинили.
Попрохали кувалду пошукати, чи щось подібне

~~Але справа в тім, що ця запа-~~
~~-дина була спеціально вирізана~~
~~під майбутнє асфальтування. Обод із~~
~~колеса отримав дві головні вибоїни~~
~~та ще менші відразу. Тож швидко~~
~~на гальма і стали обабіч. Запаска~~
~~була під ванта~~

Але водій був кмітливим
дядьком. Було відразу ж видно, що
він проукраїнського настрою. Без питань
знайшов і кувалдочку, з подовжувачем
до ключів. І вже за дві хвилини
зробили заміну колеса. Подякували.
Та понеслися стрімголів, чи хто там як
кожен у своїх справах. Ну ось Бердянськ
промайнув. Далі тільки Марік. Надзви-
-чайно мерехтливі водночас із якоюсь особ-
-ливою сріблястою ритмікою живописні
краєвиди. Виявилося, що по нашій їхати
самою близькою до Моря трасою.
Урзуф, це точно щось від греків
у назві. Мангуш, то вже східний
топонімічний присмак. Десь
здалеку вже замаячіли труби заводів.
А шлях! Ну просто геть вбитий.
Ямища на ямищах. По переду побач-
-или вантажний бус правосеків.
Привіталися сигналами. Та помахавши
руками спинили.

~~Там був тільки боєць-водій.~~
Розпиталися, він тут все знав, бо не перший раз. В Урзуфі якраз була їхня БАЗА. Домовилися, що він спереду поведе. Так власне і допленталися. Був там десь поворот до них. Все далі попрямували. Вже під Маріуполем розпочалася ціла низка блокпостів. Нам слід було їхати повз всю північну частину міста. Облишати промзону із Азовсталлю. А вже потім завертати на виїзд у бік Волновахи. Блокпости. Блокпости. Блокпости. Це вже зона прифронтова. Національні гвардійці — самі нудні. Менти одним словом. Думка висловлена не один раз Вітанем. Про те що, ця Нацгвардія, зовсім не та у якій йому довелося замолодість служити. Таки довом слушна.

А на одному блокпостові вже на виїзді з Маріка, як проходили, епізод відбувся показовий. Підходить служака. Вимога показати свої доки. Подивився. Почав питатися чванливо. А що везете! А звідки? А для чого? А нащо? А куди? Показали. Відкрили задні двері. Віталя якраз за кермом. Зачинили у заду. Обійшов вже бусика з правого боку. Знову відчиняйте бокові. ОК. І почав той завчений перелік питань. Доки. І так далі за списком.

Так ти ж тількино хвилину назад їх тримав у руках? Дивина. На!!!

МАРІУПОЛЬ

~~Немає слів.~~ Телепні. Це вже по трохи починає виводити з себе. Тут люди на війну ідуть! Тож які можуть бути ще зайві питання? І автівка, ну в любому випадку не сепарська, чи замаскована. Засвічена перезасвічена. Одні номери тільки чого варті? Та все ж коли Тополя, встав та пішов і перемовився з головним тут на блокпосту офіцером. Пропустили вже нормально. Нарешті наближаємося до мети подорожі.
Це прифронтове, але наше селище із романтичною назвою - Гранітне.
Армійці на блокпостах, сама поблажливість що до нас. Бо відразу бачать, що ми веземо і до кого. Кажуть нам пароля. Кожен блокпост має знати яким зустрічати, а яким проводжати. Дорога тут просто на стандартному рівні - Повний абзац.
Це вже м. Зоря. Ямища у пів метра!
По трохи паніка ~~навіть присутня у екіпажа~~ ОЧДУНСО. Бо ж більше запаски немає.
І привантажені таки добрячо різними кримами
Якось там таки здолали всі транспортні перешкоди.

От вже нарешті омріяна в'їздна брама
Це місце дислокації батальону.
Афіни, є старою назвою сучасного селища Зоря у Володарському районі. Засноване в 1927 році переселенцями з Чердакли і взяло гучну назву Афіни в пам'ять про історичну батьківщину греків.
Ойконім Зоря утворився на базі відповідного апелятива, в радянський час володів онімічним потенціалом. Що символічно значення, пов'язане з вираженням ідеї оновлення життя! Ось в такому місці розташувався наш український підрозділ.
Тополя і Дмитро вистрибнули відразу та по своїм. Віталя бігає, що куди і як? Озираємося...

За всіма одинаками ще
було якесь невелике підприємство,
незрозумілого призначення. Може
й автобаза. Декілька пимамих
боксів для техніки збудованих ще
за часів пізньої совдепівщини.
Тепер це казарми бійців.
Те що раніше можна було визначити
як адмінкорпус, тепер частково з
окремим входом командирський
корпус та штаб Бату. Інший
вхід поряд, але то казарма для
вояків батальйону. Купа техніки,
вантажних автівок. Стан їх трохи
підтягнутий. Щось на ходу, чи мабуть
на тікучому ремонтові. Нарешті
там де став Бусик. Що були поруч
хлопці розчиняють великі ворота.
Це виявився бокс із кухнею
А поруч склад для продуктів. Усе
туди відразу й заноситься Іващенко
з Танка. Все більше-менше
довезене у доброму стані. Постраждали
тільки дві п'ятилітрові баклаги з
питною водою. Одна геть протекла
та спорожніла відповідно. А інша
трохи на третину. Затисло.

Поміж боковима дверима.
Витяглася на подвір'я й
постраждале колесо. Ось
вже натюрморт АТОшний(.
Хлопці якраз розпочали
підходити. Обідня бо. Нас
теж почастували гаряченьким.
Розпитують як там там на
мирній частині України.
Після обідні невелика екс-
-курсія. Ось казарма, що біля
командирської. ТіВі є. Ловиться
наприклад те саме ICTV.
Та хоча казали. Бува дивимося
сепарів. Цікаво що вони тут
брешуть про нас. Як от ми
грубо порушуємо ті Мінські
домовленості та режим тиші.
Потім нам пропонується
піти з двома бійцями.
Вони вчаться вправлятися
безпілотником. Тему —
Аеророзвідки, в дорозі
обговорювали з Тополею.

Що зараз на перші позиції
у цій клятій війні вийшли наші
можливості з повітряної розвідки.
Насправді так, це архіважливо.
Хлопці. Не звертають увагу.
А дарма. Та знаходяться одиниці
які вперто тренуються. Навіть за
власні кошти. Йдемо разом.
Тут епізод ось трапився. Вже
за воротами. Чуємо хтось до
нас гомонить на всю. Бачимо
якийсь хлоп. Місцевий ватан. Хлопці.
Не варто з ним зачипатися.

Але ж є Гей
невгамовний.
Щось там
гомонить,
Та маха
крилами.
Потім
скочив на
свій
Традиційний
в цих краях
ВАЗон.
П'ята чи
сьома модель.
А вже метрів
за двісті відійшли
в бік до поля. Дали вже за полем
дітці кажуть, що мають бути заміновані.
О. Той таки діяч, стає метрів за п'ятнад-
-цять. Починається, Перекидання словами
Що от, Українська Армія не спілкується
з мирним місцевим населенням.
Потім ще, наближається ближче. Років
з 30-32.
П'яненьке бидло вочевидячки.
В голові кисіль. Мізки курячі.
От Деди Ваєвалі! Несе що УкрАрмія
обстрілює Маріуполь.

Загалом: – «Чяво сюда к нам понаєхалі. Бендери, западенці, що ві тута делаєте у нас?»
Але починаємо вираховувати, а хтож тут серед нас самий «Бендера»?
Самий західний з Київської області. А потім з Сумської і Запоріжської.
Це не ставить його, аж в ніякий глухий кут. «Ну вот едьте в Запорож'є, фсьо!»
Капець. Якось Треба зтерпіти те все ватанське блювотиння. Виявили, що він зате в курсі сумських авторитетів.
Льора (він же Лисенко Сергій Іванович) та К°.
Ну «Шансом» та й годі лишилося ще заспівати.
За хвилин десять таки забралося нарешті від нас те створіння:
До хлопців.
Що це? Такиж, ну ть ми самі бачимо сепар, сепаром. Але ж він тут не спійманий зі зброєю.

А от же наказано громадянські їхні права не зачіпати. І ця місцевість Так і не підпала під Рашистсько-колаборантський контроль. Тож ці пакидьки. Ось тільки могли поїхати і десь не в себе витворяти сценарій з Кремля. Та тут справді сміливих людей обмаль. Які б чітко висловлювали дійсно свою позицію. Більше тишком-нишком. Переважно або ВАТА, чи ще те чого більше – Болото. Таким все одно – «ліжбі не стрелялі».
Залякані. Раби. Нарешті залишились без зайвих очей почали тренуватися, вітерець таки був. Дошкуляв.
Десь з хвилин двадцять по вправлялися. За чергою. Потім розібрали складнощі керування саме в цих польових умовах. Бо ж інакше не отримати навичок. Згорнули літачка до коробки та пішли назад в казарму.
Певний час ще тривалого спілкування.
Валерій здається біець років з 25-ти, вже три місяці, як мобілізували.

Вже три місяці, як мобілізували.
Спочатку два тижні підготовки на зборах, потім каже взагалі закинули в палатках по серед чистого поля. 3 місяць так були там. Ось тепер 54-й БАТ.
Тут мовляв добре і командири толкові. За весь час не траплялося чогось серйозного. Ще перший місяць, як були в палатках, то чули коли була та величезна стрілянина Арти. Дві доби дуже літало над головою. Спочатку було дуже й дуже лячно, як почалося. Ані укріплень, бліндажів — нічого нема. Голе поле.

Думали, що це по ним. Але потім роздивилися. Ні. То ж наші щось накривали. Такий ось перший бойовий досвід.
Знаходимося як повернулися з поля в командирських апартаментах. Прийшов замкомбата. Поганяли чайку. Поспілкувались. Нас оприділили до іншої казарми. Бійці були раді. Хлопці в баті з різних міст та сел з усієї України. Сумчани. Полтавчани. Зі Львова. Волиняни.

Був також
далеко вже
не хлопець,
бо мав
п'ять
десятків
років.
Але пішов
добровольцем
бож сам він родом з Лисичанська
Так само ненавидів рашистських
окупантів та місцеву сепарню.
Як і всі інші бійці. Та навіть
більше. Бо знав напевно.
Що всі кого пам'ятав, і які
пішли в так звані ополченці.
То звичайний люмпен та покидьки.
Нормальних людей там немає в
більшості випадків. Наріки та
інші елементи суспільні, що
в пошуках наживи та мародерства.

ФАКТИ

Казарма
була досить
теплою.
Всього
надвечір
було близько
трьох
десятків
українських вояків. Що правда тут
цілком вміститися у два рази більше.
Але решта були хто де. На різних
завданнях по секретам, чи в
караулі. Декілька ще у відпустках
вдома. Так і позасинали після
десятої, під тихий гомін та щось
шиплячого у пів голоса не вимкну-
ного ICTV. Зранку було
прийняте рішення - зарання
не стартувати у зворотньому
напрямку. Домовилися бо
почекати двох бійців із іншого
взводу доправити на мирну територію.

В короткострокову відпустку
Тож поки вони впорядковували
свої справи та готувалися до
від'їзду. Була можливість
поспостерігати довкола та по-
спілкуватися. Земляче із Сум
виявився зацікавленим до мистець-
-кої тематики. Хоча досить і
віддаленим від розуміння саме
сунарта. Бува. Ну то все рівно
не заважало нам в бесіді.

Половина бійців 54-го Бату
складали добровольці та спів-
-жі УНСО-вці, друга частина
то призвані до лав. Але та обста-
вина не впливала занадто на
відносини в підрозділі. Устрій і
внутрішні традиції були більше
подібні до саме УНСО-вських
порядків. А ніж до звичайних
армійських і відповідно що
пост совєтських.

Це було позитивно. Та от була певна частина, так би мовити прикомандированих. Водії і ще їм подібні специ. Яких можливо й невистачало у підрозділі.

От із ними були певні моменти з негараздами. Вони були з неприхованими аватарськими здібностями. Це відповідно створювало напружені ситуації. Розслабуха не дружить з війною. Тут якраз приїхали бійці. Вони були тільки но на виїзді.

Команда складалася з трьох бійців. Водій, командир і кулеметник на кузові ГАЗ-она. Кулемет не простий, а це була зенітка перемонтована під наземні цілі. Виявилося, що це така актуальна альтернатива у зв'язку із проведенням в життя мінських угод.

I відведенням із передка на фронті зброї, що великого калібру. Саме перед цим вже декілька годин підряд. Спостерігалося ще з самого ранку те, як інші бійці заправляли ленти патронами чималого диаметру. Колись то була ще обрана краща в своєму класі 40мм шведська пушка „Бофорс". Зараз використовується

діаметра 23-мм унітарні патрони зі сталевою однократною гільзою і снарядами двух типів - обломково-фугасним ОФЗ і бронебітно-трасуючим БТЗ.

ЗУ-23 отримала величезний бойовий досвід участі не тільки в повітряних, а передовсім - в наземних операціях локального значення, оскільки її вогонь виявився ефективним по зрівнянню з любим іншим типом озброєння мотострілків. У бойовому положенні розгорнута ЗУ може подавляти пантово виявлені точки супротивника на відстані прямого пострілу (близько 1000 м).

То виявилося приготування БК для наступного екіпажу.

Нарешті всі готові.

Речі завантажено — Жені. Кидається прощальний погляд на заготовлений БК. →

Рушаємо назад, але не зразу. Бо ще необхідно заїхати до самого Маріка. У штаб Сектора М.

Тож проїхали практично всі ті блокпости. В дорозі виникає розмова з нашими бійцями. Один з хлопців сам з Франківська. Просить завітати до громади Греків в місті. І разом оповідає історію. Вийшли на нього активісти з рідного міста Франківська.

Просять дізнатися а краще дістати печатку, близько, бажано офіційну знаючи про його місцеперебування і скоро приїдь. Бо завівся в них там вдома сепарок. Несе у маси. Веде собі привселюдно свою прокремлівську пургу. А як почали тиснути на місце ве СБУ. То він почав прикриватися ніби є членом Багато членом маріупільської громади греків.

Гранитное
Чермалык
Кальчик
Водяное
Заря
Украинское
Павлополь
Пищевик
Октябрь
Красноармейское
Македоновка
Karpовка
Гнутово
Сартана
Заиченко
Коминтерново
Веселое
Дзержинское
Калиновка
Сахaнка
Лебединское
Мариуполь
Виноградное
Сопино
Безыменное

А тут ловлять його утискають та пресують. Він бо нацменшина. То не стало заскладним завданням. Боєць все зробив за хвилинок десять мабуть. Не більше. Як всі думали, цей типок не мав ніякого відношення до грецької громади, що в Маріуполі. Та й загалом ні до якої.

Пакірщина на руках.

MARIUPOL

То вже помчали далі. Заїхали до маріупольського фонду підтримки армії. Попрохав Тополя зупинитися, пішов там щось вирішувати за для Бату. Повз те місце де спинилися по дорозі проїздили дві автівки Азовців. Привітали їх, а вони вже у відповідь теж сигналізували. Ква-Ква!! Аж ось йдуть якісь непевні люди, колоритна трійка з відповідною зовнішністю. Хм.... Але один з них тримав причандали має сантехнічні.

Та й дійсно сходить на сантех-
-ніка. Звертаємося.
«Ну що, Путін Хуйло?!»
А він не дуже тверезим та хрип-
-лим голосом таким
«НЕ нада меня агітіравать,
я і так всьо знаю» ?
Що ти знаєш, та ще й все.
Правда на більше він не спромігся.
Та й братія — шатія йому подібних
вже у нетерплячому зудові очікувала.
Мабуть десь їх чекала пляшечка
з живою водичкою. Що в любому
випадку важливіше, ніж політика. Задобачив,
Тополя вже якраз вийшов. Далі поїхали до
штабу секторам. Це було на місцевому
летовищі. А Віталі якраз потрібні були
військові папери зі штабу. Він бо подав заяву
до військомату на фронта, але необхідно було
всі ті документи підштовхувати постійно. Не бажав
бо Віталя сидіти де попало. Хоч і саме в цьому
підрозділі де Тополя. Заїхали, нас пропустили
бо легковою автівкою слідком за нами з Тополею
з офіцером батальйону. З'ясували, виявили, що
нічого нема легкого. Паперів необхідних зась.
Помахаємо ні з чим Штаб М. Тополя з офіцером
на передок поїхав. Розпрощалися.

Далі хтось згадав, що зовсім недалеко
тут є десь майстерня з бортування та нака-
-чування колес. Бо в дорозі Віталя зга-
-дував не раз цю нашу історію з колесом,
і те що не довелось [illegible]
вертатися без
запаски.
Адже попереду
більше ніж сім
сотень кілометражу.
Стан якого, навряд чи
змінився — радикально на краще. Знаходимо.
На дворі поруч стоїть автівка марки Шевроле.
Пара подружжя біля авто, вже досить не молода.
Заходить на вулицю майстер. Руки як і має
бути всі по лікті замурзані. Кидає в наш
бік погляд. Потім питає — "Што ребята,
бортіровать хатітє?" Ми — так. "Пакажи."
Він виявився вірменином, "Харашо. Падаждітє.
Та нема питань!" Пара теж, бачимо, хоче
з місцевою реєстрацією автівки. Починають за-
розмову. Суржиком, а ми чисто українською.
Розпитують нас, що ми і звідки. Спочатку, вони
сприйняли, що всі тут на службі. Дуже ладно
спілкуванню, атмосфера поміж нами теплішає.
Бо як побачимо до того — прихована ворожість при
такому є. Але і адекватних людей досить. Майстер
ловко тим часом виправив [illegible] колеса.
І що цікаво, то все зробив самою звичайною кувал-
-дою. Середньої ваги. Єдине що не було в наявно-
[illegible], це підкачки повітря. Ну тепер повеселіша.

[illegible] зовсім не такі великі гроші за послугу. Сто гривнів. Можна тепер впевнено та спокійно їхати. Посигналивши йому і нашим симпатикам. Марік — бувай! Ще декілька блок-постів. Без пригод. Вже всі у власних думках. А хтось у спогадах. І ось ще одне перехрестя, а там раптово військовий патруль. Якого ще жодного разу на багатьох підходах не пропустили. Перевірочка. Будь ласка, на громадянську особу. Навіть фізіономію не подивилися. А от власників військового квитка попросили ретельно показувати. Але ніяких більше проблем не було. Знову в путь. Вже далі хлопці виявили бажання спочатку потрапити до Запоріжжя. У одного з них там був друг. Ну власне не було ніяких заперечень. Запоріжжя. Так Запоріжжя. Десь вже поблизу Токмака. Зупинилися. Хлопці спитали, чи не проти, якщо вони придбають по пиву. Чамно. Бо в Батові вже забули, що то таке. Та що там казати. Купуйте. Так і доїхали. Вони посмоктували пиво, а ми травили [illegible]. Запоріжжя не таке вже й місто. Вже на залізничному вокзалі. Хлопці подякували, почали набирати когось з мобільного. Вирішили [illegible] далі найближче [illegible] Дніпрогесу. А далі за [illegible] Дніпро. Тож [illegible] він нас вітав. Дуже вразили в Дніпрі [illegible], не те що Київ. [illegible] до Полтави. Але зміна за кермом. Ось на трасі Харків-Київ. Наша військова колона. Обігнали та [illegible] привіталися. Вже Київщина. Біля Березані. Так летів наш спорожнілий танк, що трохи і можна було б проскочити місце де слід повертати. Праворуч. Але [illegible] маневр — задній [illegible] і п'ятдесят метрів задкування. Далі вже дім. [illegible]

№ строки | Обозначение | Наименование

ГЛАВА.

Бунт. Повстання. Повалення. Революція....

Мистецьке дослідження суспільства.
(Проводится в Україні 2013).

Чи здатне суспільство на сьогодні. Яке вочевидь дезорієнтоване і відповідно деструктуризоване до власної самоорганізації та консолідації в єдиний та цілісний організм? Впродовж ось вже кількох останніх років. Спалахували у різних місцях і особливо в Столиці бунти. Вони мали різні окраси і є проявом наростаючого невдоволення. Градус його все підвищувався. Стали вони також все більш різкішими та агресивнішими. За формою та змістом. Ще трохи і цей громадський радикалізм перестане бути керованим, через суспільні та політичні інструменти впливу. Самий по собі локальний бунт є непередбачуваний. А якщо помножити це все, на ту масу невдоволення із оточуючого середовища. То існуючий режим отримає повноцінне

ПОВСТАННЯ.

Воно може вийти на зовсім інший рівень. Рівень, який цілком достатній для повалення існуючого режиму. А при ще більше вибуховому сценарії подій. То може відбутися й реальна

РЕВОЛЮЦІЯ. Яка цілком здатна перекреслити попередні надбання та цінності. Відповідно нав'язати інші. Що може розв'язати розкол чи глибоке громадське протистояння... Що далі?

(Занотовано в Серпні 2013 р.)

А ось інший бік дослідження – Позиція та роль в такий момент. Митця.

По суті Вони (художники) є відображенням, або ж віддзеркаленням частин суспільства. Їхні рефлексії, досліди передають його сьогоднішній стан.

Можливо хтось з них еопереду процеса, і він раптом став передбачливим оракулом. Але більшість зі своєю ж, самим собою свідомістю. Порозбігалися майстернями, чи в пошуках чергових пленерів. Та інколи потрапляннями до мистецьких резиденцій.

Творити Велике. Як вони вважають. І кожна з цих частин вже своє чисто творче ПОВСТАННЯ вправно і власноруч згасила, як те вапно у ночвах.

Тепер вони витворяють відверто актуальний гламур.

А отже їхнє гасло – : VIVA CAPITAL!

В них нема тієї ерективності до бажання відобразити цей момент бурхливого вибуху в суспільстві. Це сьогодення – несподіванний для них виклик від соціуму. Митців зараз та сьогодні кличуть до БАРИКАД. Вони названі Героями!

Є така задумка.

Зробити такий виклик. Комусь з них це них це навіть неприємно почути. Як це бридко, та обурливо! Не пасує та революційність. Інші на диво ж навпаки. За. У захваті. Навіть. Декотрим, як і має бути всеодно.... Ну і так далі. Адже той творчий екскурс вдався. Кожен визначився. Значна частина – відповіла ніяковою мовчанкою. Їх бо зачіпило. А от до дискусій не тягне. Бо то вже певно занадто щира рефлексія на художню дію ~~конкурента по творчості. Яка б'є по самолюбству.~~ Хоча які там курам на сміх конкуренти?

В кожного з них на цей час існує власноруч споруджений пам'ятник. Виліплений роками творчої праці. Залишилися зробити за життя один або ж декілька гарних і позірних (для публіки) кроків. Загалом митцям мало цікава запропонована тема. Що то? БУНТ.

ПОВСТАННЯ. ПОВАЛЕННЯ.

РЕВОЛЮЦІЯ.

Всі вони можливо, ще за молоду це хотіли спробувати. Але якось не склалося, відбутися в мистецтві. У якості такого собі товариша Че. Не дійшло. То рук не стало, то натхнення не в той бік зовсім повернуло. Хоча всі, ну майже всі відповідали: - "Так! Ми ж це, як його. БУНТІВНИКИ насправді. За своєю природою. Завжди на боці повстанців. Валимо все і всіх... Бо ж, Ми - ей Бо! РЕВО-ЛЮЦІОНЕРИ! Але. Не далі майстерні. Географічно та..... Тому й мовчимо? І тому продукуємо слова, революційну мімікрію? Хтось буде, що з переляку видасть певний селякр. На задану тему. І то вже добре. Прийдемо. Подивимося. Скажімо потім у тісному товаристві: - "Є, гей! Так я сам, та вже учворив.... Колись бо, щоправда! Поплескаємо в долоні, тихесенько так. Щоби не всі чули: - "Ат же ж, Я молодець! Який таки крутий перець.

Я Революціонер, у мистецтві та й не тільки....'.

І потупцювали по домівках.

Опис подій далі (лінійно).

1. За матеріалам про пост-Врадіївські події (з липня 2013).

Був цей бунт за 500км. від Столиці. Несподіваний та лютий. Центр спав. Бунт. Справжній. Люди пішли згодом пішою ходою. До Києва дійшло насправді всього з пара людей. У Києві були інші протестувальники. То й не дивно. Але попри ніякий результат від бунта та потім ходи. Слід зазначити. Саме такі бунти можуть спалахувати в любу мить. Та де завгодно. Вони є неконтрольовані. І їхні наслідки так само. Закінчитися можуть не тільки легким переляком. Люди вже на межі терпіння. Але поки що значно більша частина за мирні протести. Та те що було зафіксоване у Врадіївці. Далеко вже не мирний протестний спалах. Показовий. Все може бути...

Але до РЕВОЛЮЦІЇ, ще дуже й дуже далеко.

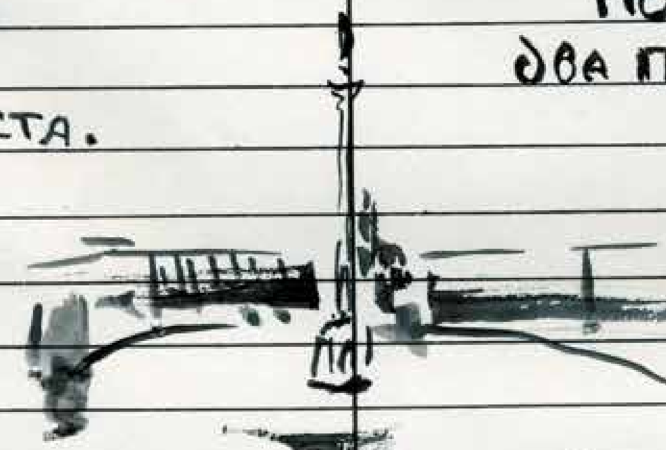
2. Вже Київ. (грудень) 2013 рік.

По суті не дуже тут для широкого загалу – тема Євроінтеграції та раптове непідписання Угоди про Асоціацію. Молодь, студенство та інші активісти. Керовані певними політиками протестують. Підтримка суспільством не дуже. Все мляво і досить нудне. Очевидна технологічність у більшій частині цього протесту. Можливо навіть спущеного зверху. Ніяких передумов для виникнення массових заворушень немає. Політиканам все це набридає. Вони не знають вже, як же це злити. По факту бажаючи поховати протест якомога швидше. Залишки студентів і активістів на Майдані. Близько двіста людей. І ось їх вночі нещадно зачищають. Суцільне побоїще. За для благородної мети. Звільнити площу. Оскільки протестувальниками здійснюється перешкоджання встановленню Новорічної ялинки. Але ця бридка з ознаками садизму з боку „Беркута", як картинка потрапляє в інфопростір. Це просто виклик з боку Влади. І за мить стає відоме всьому українському загалу і не тільки.

А серед постраждалих є ще й два польських журналіста.

З ранку і суспільство прозріває.

і політики несподівано

Стотисячний мітинг увечорі. Автівки збуджені та несамовито вітають Михайлівську Площу.
А в наступний день, тобто в неділю 1 Грудня.
Якраз в день Референдума про Незалежність.
На Майдан пришов вже Мільйон. Чи можливо й більше. Всі перебувають в афекті. Такого скупчення людей в центрі Києва не бачили навіть з часів Помаранчевих подій. Падає монумент з ідолом комуни біля Бесарабки, під галасливе улю-лю-кання заведенного натовпу. Багатотисячного!
Захоплення будинку КМДА.
Будинок Профспілок та Жовтневий взагалі без питань. Стають штабами та базами. Невдала спроба взяти разом штурмом АП. Хаотичне барикадування Майдана. Блокування Кабміну.
Такі перші дні ПОВСТАННЯ.
Натомість влада терміново привозить кілька тисячну армаду різного роду силовиків.
Водночас зганяються бюджетники і просто бажаючі копійчини. Щоб поблизу ВР у Маріїнському Парку організувати адекватну провладну відповідь — на підтримку курса Президента.
У народі та вільній пресі це збіговисько назвали АНТИМАЙДАНОМ. А спробу щось зорганізувати на Європейській Площі — охрестили відразу ж. АнтиВіче.
Заведені також палатки, польві армійські кухні під охорону міліцейських і не тільки кордонів. Почалося довготривале та запекле протистояння.

На 10 грудня в ночі тупа спроба штурма Майдану. Всю темну вже ніч декілька тисяч космонавтів тисли як могли. Що правда без надмірного застосування. Але з намаганням фізично витіснити майданівців. Та заволодіти Будинком Профспілок. Але вже о восьмій ранку на нічний заклик. Захисту Майдану! Він вже налічує понад 25000. І це в будній день. Жалюгідна спроба звільнити також і КМДА була взагалі комічною, бо три автобуси з ментозаврами не являли вже реальної загрози протестувальникам. Все то спричинило старт спорадичного утворення загонів САМООБОРОНИ у сотні. Та масштабне облаштування палаток по всьому Майдану і разом Хрещатиком.
Згодом кожної неділі незмінне Віче в сто тисяч людей. Але непомітно так наблизилися дні новорічних святкувань.
Далі зрозуміло напруження спало. І навіть цей доволі розслаблений протест. Отримав доволі знайомий з минулого декоративний антураж театрального дійства. Новорічна Ніч. Гімн УКРАЇНИ!
Безліч запалених до неба ліхтариків.
Новорічну Ніч 2014 зустрічало на Майдані, Хрещатику та прилеглих до них вулицях понад 200000 людей. Що напевно є рекорд. Бо ж раніше завше бувало від 20-ти й до 50-ти тисяч.
Але ж це був - Мирний. Ще не Злий Майдан.

Так мирний.
Бо ж до цього СИЛА
була застосована
по справжньому
тільки з боку влади.

ШТАБ РЕВОЛЮЦІЇ

Пару вибитих шибок в КМДА та уламки Вождя,
навряд чи можна вважати екстремізмом.
У владних кабінетах вже давно думали
інакше. І шось затівали. Що?
Ї м муляв око цей клятий Майдан. Люди.
Студенти. Наліпки з не комільфо текстами
та саморобними плакатами. Барикадами,
АВТОМАЙДАНОМ і не тільки.....

3. Без назви, далі. (Зановано - на початку лютого 2014)

Спротив. Швидше його зародок.
Номінально, ще розпочався з
неорганізованої спроби штурма АП
ще 1 грудня. Там було дві складові. Реально
провокативна. З боку від влади, "ліга тьомної".
Певна заготівочка - перевдягнена ментівня
та орли на чолі з відомим провокатором за
гроші. План спровокувати сутичку біля
Будиночку з Химерами. Безлад та крово-
пролиття. І частина до цього мирних
мітингарів. На нього зреагувала. Що й
призвело до потрапляння в пастку від "Беркуту"..
Бо ті хто заманив та втягнув людей, потім
технічно розчинився скрізь перші ряди ВВ.
Але ж інші протестувальники, схоже таки
зорієнтувалися і не пішли на штурма у лоба.
І це зберегло на майбутнє кістяк для силового
спротиву на Майдані. Також отримали
випадкові зіваки, блогери та оператори.

Тож перший урок засвоєний.
Але обпікшись. Зрозуміли. Голими
руками мало чого досягнеш. Та й
відсоток постраждалих у сутичці
активістів з силового крила не став
критичним. Ось тут постає вже та
фаза подій, яку можна іменувати
як початок Повстання. Фактично
влада опісля завершення всіх свят.
Почала ігнорувати мирні протести.
Щось готували і приготували. 16 січня
ВР у дивний спосіб голосування руками, так
взяла і прийняла всім відомий ЗАКОН.
Який як відомо повністю перекреслював
усі конституційні права громадян. Така
зухвалість підігріла ситуацію. Каструлі
замість будкасок.
Стали прикрашати
голов киянок в центрі.
Активний пресінг від
АВТОМАЙДАНА. Який
до того сильно дошкуляв.
У відповідь різка активі-
зація загонів привезених
командос-тітушок.
Окрім того гламурно
рішуча Оппа теж
розпочала працювати на дискредитацію
протестів. Стояння та сумирність. Це
вже не впливало ні на що. Просто тупа бездіяль-
ність її, визначили місце між Молотом
та Ковадлом. І єдине що їх насправді
сильно хвилювало. Так це те щоби
не опинитися посередині в момент

Конституція України

19 січня. Це злам.

Майдан розпочав дію. Спорадично. Напочатку закликали автомайданівці. Визначитися з єдиним лідером опору. Але трьохголова Оппа знов розвела руками. Тоді вже відбувся інший заклик. Якийсь то маловідомий сотник Парасюк. Виринув на сцені. Пальнув коротку промову. Вперед. І та прихована енергія Майдана нарешті знайшла спрямування. І суміш рвонула. Символом викресалася саме вона. Пляшка з так званим коктелем Молотова. Початково той наступ був досить деструктивним. Але вочевидь, щось мусіло вмикнути умовний перемикач. І силовий блок набрав достатньо критичної маси. Вона перестала бути керованою з боку Оппи. Таким чином був втрачений єдиний центр управління. Постала відсутність хоча б якось плану опору. Тож очікувати результативності дій марно. Але з іншого боку. П'ять діб потім безупинних боїв. Показник значний. Сила для Повстання дійсно є.

Ця сила попри ведення бойових дій одночасно почалася самоорганізовуватися. В результаті барикадами охоплені частина вулиці Інститутської біля виходу з метро та прилеглий пустир. Також Грушевського аж до вхідної арки стадіона "Динамо". Трьох святительська. Так само і Європейська площа. 26 січня тут виникла ситуація пов'язана із раптовим оточенням а потім звільненням вевешників та беркутівців з Українсього Дома. Таким чином додається ще одна локація повстанцям. Разом територія збільшуеться ще на один Майдан. А це додає ще одну проблему. Як контролюват все і особливо в ночі. За ча січневого протистояння. Четверо загинуло: Нігоян, Жизневський від куль на Груші, Вербицький викрадений а потім до смерті закатований, Сеник помер від поранень. В акції 36 людей зникли безвісти. Багато з поранення ми різного ступеня тяжкості. Разом майже 1800 в Києві та по регіонах. В'язнені в СІЗО. Купа постраждалих журналістів, кореспондентів, операторів, блогерів із за кордону. Теж. Навіть нейтральним медикам так само дісталося. Що є кричущим з усіх боків

Географія подій вражає. Адже зворушення, сутички і протести охопили практично всі великі міста в країні. А ще якісь невідомі ескадрони викрадали активістів всюди і навіть з пораненням у лікарнях. Почасти із тортурами та катуванням. Такого масового злодіяння не бачили за часи Незалежної України.

Акияни почали у різних районах свого міста зорганізовуватися у районні самооборони. Бровари та Бориспіль. Так само. Адже різного роду бандюгани під прикриттям правоохоронців псували автівки громадян якщо були просто прикрашені символікою.

На разі питання:
- "А що тепер далі?
Те що Повстання відбулося, сумнівів ні в кого немає.
Чи переросте воно в РЕВОЛЮЦІЮ?
Чи ж буде повалення правлячого режиму?

Що зараз?

Бунт. Повстання. Повалення. Революція....

Як митцю бути при цьому? (Дослідження продовжується)

Є варіант – повністю, тобто по повній програмі. Пройти. Від самого початку до кінця. Увесь той шлях. Кожен крок.

А ще існує інший варіант. Протилежний. У ньому художник принципово ніяким чином не доторкається цієї теми. Максимум, що він робить, це споглядає із зовні за процесом.

Що казати? Той і другий в чистому вигляді неприйнятні. І ось чому.

Митець/художник/артист. Воточенні социума. Він хворіє тим самим, від чого потерпають люди що навколо. Але він є чутливий. Йому болить, коли поряд несправедливість, обман та купа всього того огидного, що торує душу справжньої та чесної людини. Ось тому він має реагувати на буття.

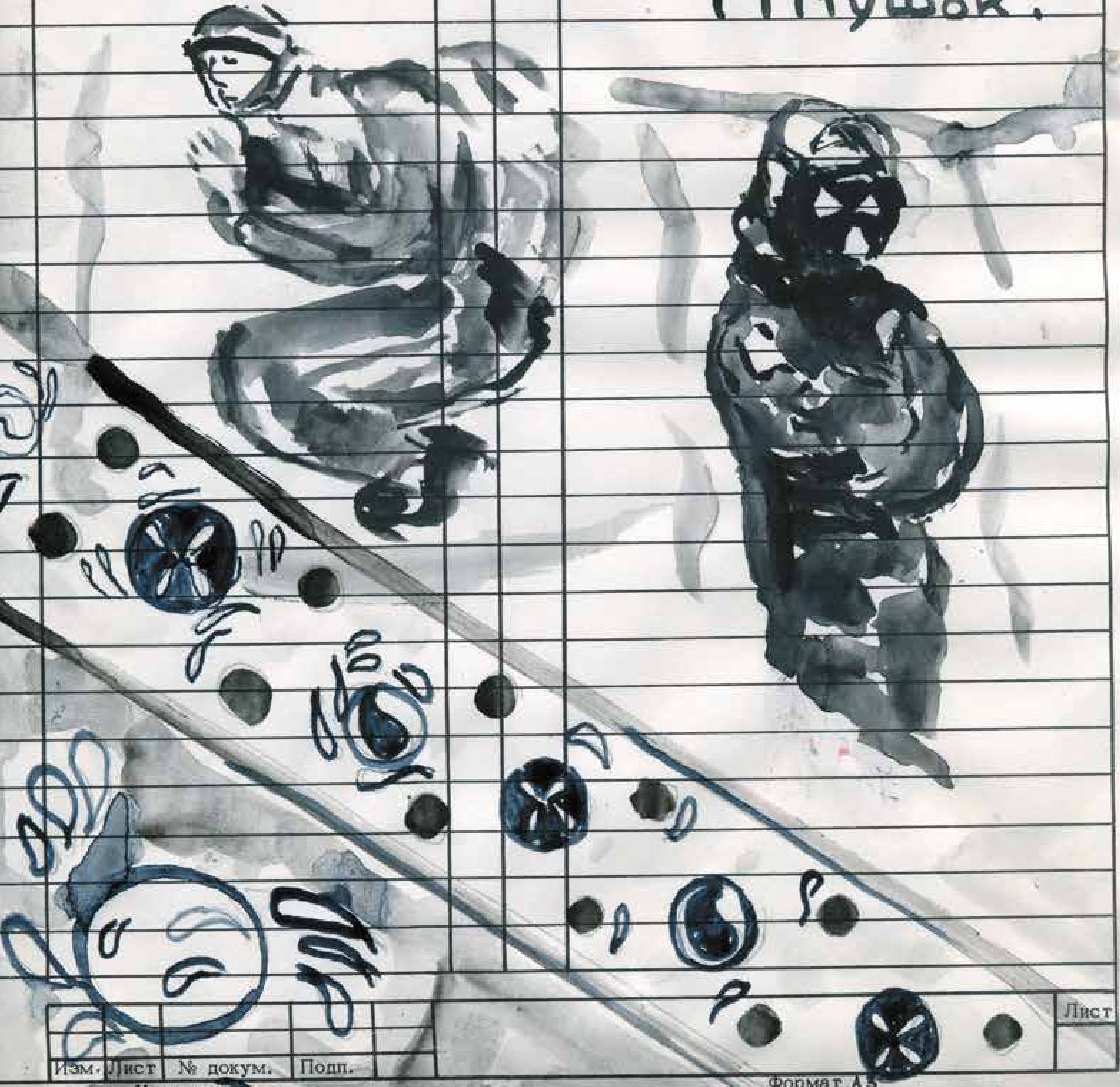
Я ТУТ

Адже коли розпочинається бунт чи інший соціальний зсув. Локально чи як в 2013 2014. Тяжче його дізнатися дослідити. Та відчути справжню тих процесів від яких так струшує спільноту. Таке дослідження відразу приводить митця на бік протестувальників чи бунтівників. Але вже зараз вже маємо Повстання. Вир всіх цих подій втягує. І навряд чи може той хто є художник, уявити себе із протилежного боку. Якщо навіть гіпотетично. Влада замовить попрацювати на себе.

Тут дискурс.

А чи зможе Вона (Влада) припустити збоку художника неупередженість? Ну хоча б... Сумнівно дуже, що потрібен саме такий результат. Адже там у кабінетах про інше таки спитають. А ну ж бо, будьте ласкаві!? Покажіть нам увесь матеріальчик. Хіба що треба мати вже до того встановлену зверху систему цінностей. Від Адепта і поборника від влади а також її бравих захисників Беркутушек і Тітушок.

Але тепер про мистецтво ще.

Варіант від протилежноного. Художник, що так би мовити не в процесі. Максимально це він використовує опосередковану інформацію Оточення. Бо зовсім ізолюватися складно буде. Та якоїсь чіткої та зрозумілої хоч би самому собі позиції він не досягає. І тому швидше оцінює все з більш комфортної естетської позиції. А це відразу вводить світосприйняття до території всередині особистнісного конфлікту. Це дискомфор. Він йому накладує непотрібний такий негатив. Адже бунт, протест — є руйнівною складовою.

І там не існує охайності та потрібного порядку. Бунт порушить красу. А тут ця катаклізма набула такого небаченого розмаху. Цей масштаб звісно вражає, але й гнітить катастрофізмом ситуації. А велике Мистецтво?....

Мистецтво, воно за ідеальність. Бо високий ідеал - це дійсно надто важливо! І воното й зрозуміло, що всіх тих бунтівників не дужето висококультурними словами всмирятимуть та наставлятимуть звісно "НА ПУТЬ ІСТИНИЙ". Але діячам художньої спільноти на тому не слід занадто вже й фокусуватися. То все треба сприймати як превентивні заходи відновлення законності та порядку від Вищої Краси. Та й сам той "БЕРКУТ" досить абстракта по відношенню до справжніх митців категорія сили. Оскільки художникам немає що там вештатися де не слід. І та мишачо-плямиста груба сила аж ніяким чином не буде зачіпати чарівних носіїв естетизму.

"КРАСА ТА ПОРЯДОК" - найліпше кредо митця та подалі від бунта і непорядку!

То що маємо на виході? Обидві рецептури готові, розглянуті. І незгодяться. Бо. Перший - дає всі переваги життя бунтаря, месника та революціонера. Але воно може так захопити і поглинути. Що для мистецтва не стане місця взагалі.

Другий рецепт - зводить до нуля всю революційність. Залишаючі нібі то нескінченний простір для досконалості від мистецтва. Та при уважному огляді данного надбання, що на господарці у художника буде? І постає наявність тільки - золотої клітинки. Тобто раба залежностей від обставин. Тотальна РАФІНОВАНІСТЬ "мистецтва" - створює ілюзію. Що все в неї є, а насправді нічого й немає. І людина викладається в мистецтві заради мистецтва.

Тож є борня - бо якщо хочаб трішечки та десь всередині лишається щось людського, то воно обов'язково постане із середини. Таким чином той митець живе. Часом він мусить заглиблюватися у вир РЕВОЛЮЦІЇ. А потім на певний час відходити. Щоб за певний час мати змогу обміркувати події які пережиті. Себе. Це щось до пірнальника. Вхопив повітря побільше і пірнаєш у глибочинь. Дотягнувся до дна, чи ні. Все одно знов мусиш повертатися на гору. І невідомо, що тут є головне. Чи вміння довго знаходитися там на глибині? А можливо вміння досягати максимально швидко його? Чи цінне, чітке розуміння того що маєш там робити? Адже безцільне борсання у воді виморює тільки. Що там шукати???

Частина - Повалення

(Заготовано в кінці лютого 2014)

Несподівано все почалося не в грудні. І не всічні. А вже під занавіс зими. Лютий місяць. Розпочалося все було ні з того ні з сього. Влада робила вигляд поступок. Оппа так само щось виторговувала собі щось в очах Європи та всієї світової спільноти. А Майдан продовжував жити своїм Розумінючи. Від усих них добра не дочекатися. УНСОвці відпрацьовували прийоми ближнього бою. Багато хто в нетрях обговорювали різні варіанти. І на тему - як озброєтися було б добре.

Адже всі чудово знали. Обіцяють Мир - чекай на Війну!

Власне на середину лютого на Майдані були згуртовані команди. Кожна з яких себе вважали за силу.

Самооборона - найбільш масово тут була представлена "Свободою". І вона контролювала більшість приміщень на території КМДА, Українсього Дома, Жовтневого Палацу. А на противагу їй існувала "Спільна справа" на чолі з Данилюком. Ця вісь постійно створювала заса-ди для виникнення якіхось внутрішньомайданних конфліктів. Схоже на правду було то твердження. Що і там і там присутній прошарок агентури. Завдання якої розхитати із середини

СВОБОДА

протестний рух і пересварити між собою. Звідки росли там вуха невідомо й досьогодні. Подальше розгортання подій дезактуалізували пікантність того моменту. Гойдалки продовжу-валися. Адже "СС" захопила будівлю Міністерств Юстиції та Аграрної Політики. Ці тактичні ходи не до вподоби були "Свободі". І свободівська самооборона жорстко витіснила "СС"-й актив із міністерств. А сам Данилюк змушений був тікати за кордони нелегально. Автономно поводив себе місяць назад новостворений "Правий Сектор" з очільником "Тризуба" Ярошем. Хоча слід розуміти то була спільнота різного роду не занадто вже й чисельних організацій. Які займали 5-й та 6-й поверхи Будинку Профспілок. Як доволі організованих УНА-УНСО, Конгресу Українських Націоналістів. Так і різних строкатих-"Нарнії", "Білий Молот" та купи Анархістських і страйкерських угру-пувань. Ну звісно в цілому ультрас "Динамо". Що приєднувалися в разі активних дій і потім розчинялися. Отже самооборона умовно налічувала більше як сорок сотень. Та реальну кількість надто складно визначити. Півтори тисячі заарештованих мав величезний відсоток так вже організованих "радикалів і терористів". Після середини січня місяця. Активізувалися перемовини щодо звільнення людей в обмін на приміщення. В результаті таки звільняють КМДА.

ПРАВИЙ СЕКТОР

Проти цього досить бажаючих. Все ті ж "СС", "Нарнії" та купа анархістів. Ціла ніч досить таки дивних рухів. Коли навколо входу до було дві шеренги "ЗА" та "Проти". Правий Сектор не втручався. Бо близько двісті тридцяти його членів таки відпустили. Події розгортаються далі.

Вони й покажуть – Хто є Хто?

В цей час триголова Оппа на недільному Віче проголосила Мирний наступ до ВР. На вівторок 18 лютого. Бо якраз мусив розпочати засідати парламент. І постало завдання змусити його законо-давцю повернутися до контитуційних засад 2004 року. Ніхто до пуття не зрозумів, що то має бути так. Але всім остогидла безрезультативність мирноспіваючого протистояння.

ОППА – ТРИ ГОЛОВИ

І силові блоки потирали руки в запеклому зудінні. Навіть ані грами не уявляючі, що буде на те саме - завтра. Кожна зі сторін вважала себе підготовленою та рішучою. А в Сочах Путлер добре проінструктував нашого супер-диктатора - та Гаранта. Два потяга вирушили один проти одного в лоба.

О 8-00 18-го лютого. Призначений початок Мирного наступу тільки розпочав шикуватися на МАЙДАНІ. А по інший же бік, наваки вже на поготові стрункі ряди у чорних блискучих шоломах. Залізна дисципліна. Близько десяти тисяч. А ще завезений напередодні сюрприз влади. Від М. Арсенальної пішим ходом насувало приблизно стільки ж братви з нібито плакатиками та прапорцями Партії Регіонів. Вони підійшли на підмогу існуючого президентського варіанту правління України та її Коституції. Нарешті опів на десяту розпочався таки Мирний наступ. Як для вівторка цифра у двісті тисяч учасників досить значна. І схоже навіть для організаторів від Оппи наджнення. Така значна кількісна підтримка розслабила багатьох. Головні сили Самооборони озброїлися палицями та дерев'яними щитами

І пішли попереду колони Інститутською.
Так психологічно це все вражало суперника.
Хоча чомусь він не розбігся. А командири сотень це не прийняли до уваги. Вони всі впевнено уперед.
Рада була в міцному кільці.
А тут ще відбувся такий вдалий маневр. Зверху на Грушевського біля Маріїнінки були відтіснені ворожі сили. Аж чотири Урали захоплені активістами і це стало серйозною заявкою. Депутати в Раді таки стали щось там засідати. Як завжди в них там нічого путнього не виходило. А в цей час на вулицях ставало все спекотніше. На розі Шовко-вичної та Інститутської вже почав говорити Коктель Молотова вкотре. Запалали автівки що перегородили прохід до ВР. Протилежна сторона не соромилася. І відповіда настійливо з помпових рушниць. Повсталі люди не мали навіть елементар-ного плану дій. Все мало хаотичний характер. В очі трапив охайний офіс Партії Регіонів. Тож розпочався процес зачистки від нечисті народом.

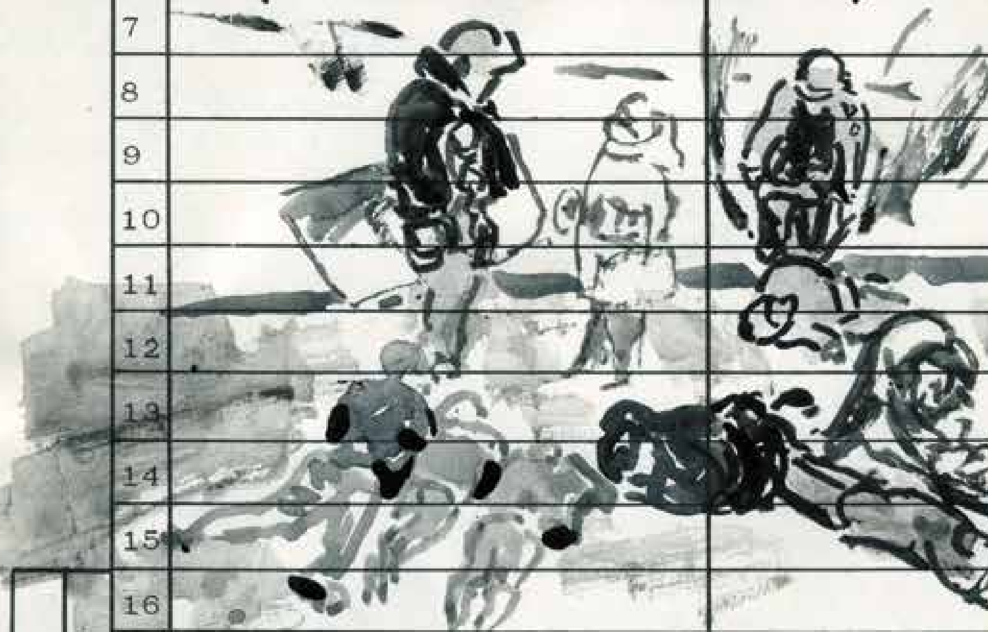
Все було на початку досить непогано. Але там розпочався спротив та поливання людей на вулиці. То були можливо пра-цівнички, або ж охорона. Але ці дії тільки розлютили. І гарячі голови їх почали викурювати. Менти що були там врешті здалися. Їх пом'яли та відвели до сцени. А офіс був потрощений. На Інститутській весь цей час розгорталася вже справжня революційна боротьба. Розпочався процес бруківко-заготівельний. Каміння полетіло у атакуючих космонавтів. В запалі цієї процедури мало хто й помітив, що поряд вже насунув у спину чималий беркутівський загін. А разом й тітушня. Їх виявляється в дворищах тримали. Адміністрація Преза та Міністерство Внутрішніх Справ, а що? Добре місце для прихистку бідолаг. Тож вони підійшли не для того щоби погрітися біля вогнища.

Покурити трубку миру, чи ще там щось... Та й з дахів навколишніх будинків, чомусь вже на натовп з висока не просто так по споглядати вирішили бійці у формі мишачого кольору. Які мали цілком розподілені функції. Хтось тягнув чималі ящички на дах. Інші робили свою справу. Жбуряли з гори в бік наступаючих увесь арсенал світлошумових гранат і димових шашок. Помічені були також й помпові рушниці. Тож протестувальники почали перетворюватися в відступаючих. І хоча були декілька відчайдухів з пневматикою та петардами на загальну картину це не повпливало. Все те почало відбуватися практично по всіх перетинах з Інститутською. А на тій частині протесту що в Маріїнському парку відносна тиша теж почала трансформуватися у НАСТУП-ВІДСТУП. І вже приблизно о першій дня наступальна мирна ковбаса була як нарізана. А потім і розкидана навколо. О 14-00, якби в когось була б можливість оцінити зверху всю картину. То його б оповив тотальний ЖАХ. Почалася операція-розправа! У Маріїнському парку просто жахіття та побоїще. Імпровізовані там намісті нікчемні барикадки з лавок ні чим не зарадили, швидше заважали.

Адже до зачистки окрім силовиків долучилися і прихильники провладної Конституції. В руках яких були заздалегідь приготовлені жалізні аргументи. У прямому сенсі того слова. А у далеко не декого й вогнепальна зброя. За для більшого ефекту зо два десятка тих відморозків нападали із загостреними колами у 3-4 метри довжиною.

Стотисячне протистояння та неймовірний безлад серед повстанців та тих хто прийшов. Почалася втеча. Скільки там загинуло чи поранено достеменно невідомо. Відомі випадки, коли людина була забита до безтями. Тоді впадала в кому на два місяці. А ж згодом вмирала. Але це ще був не вечір. Хто зміг втекти частково повернувся до Майдану. Там було вже не до веселощів. Любителі погрітися шаровим чайком. Та різного роду бомжуваті завсідателі у момент унюхали, що настає справжнісіньке пекло. Щезли відразу, як нікого й не було. З гори поблизу Жовтневого вже напосідав "Беркут". Поблизу барикади на Інститутській прямо входу о зачиного метро. Були на смерть забитті чоловік та жінка старшого віка. Повстанці не втримали ту барикаду. Відступ.

А захоплений трофей – декілька ящиків з коктелем Молотова. Силовики використовували в проти самих майданівців і були підпален палатки. Беркута вже вдерлися на ту частину.

Паралельно не менше драматично та з кривавими наслідками на Грушевсько все повністю зачищено. І під плямисто-сірий контроль взятий Українській Дім.

Европейська Площа вся в беркутні.

Приблизно о 18-00 поблизу сцени з квадратними та переповненими жахом очима на все те позирав Луценко. Як і його оточуючі прості громадяни – на запитання : "Юра, що робити?" Відповіді він не мав. Його питали про зброю. Казав : "В мене немає!" Тремтячим голосом.

Пожежа яка охопила Майдан з одного боку нищила все. А з іншого. Зупинила рух атакуючих. Власне не відомо точно, що саме зупинило від подальшого наступу та повної зачистки вдень. Влада чито була задоволена досягнутим результатом. Чи беркутята просто втомилися перемагати. Або треба було підвезти свіжі набої та гранати. Але це дало можливість Майдану хоча б трохи оговтатися.

Відступ скінчився. Людей теж значно поменшало. Тож відступати не було й куди власне. Тих хто лишився розташувалися на вцілілій частині Майдану а також на Хрещатику. Почалося тотальне перетворення бруківки в каміння.

Навіть паралізований рух транспорту в Києві не став супер новиною. (М)етро за наказом очільника від влади було зупинено геть повністю. Почалися десятибальні пробки. Від самого центру столиці. Люди йшли пішки в двох протилежних напрямах. Хто з роботи до телевізору. Інші на Майдан. І несли туди все, що могли. Бензин, Пляшки. Автогуму. Воду. Їжу. Медикаменти.

Повстання перебувало у своїй революційній фазі. Та й коктель М. тут вже був готовий в більш/менше кількості в лабах. Добре почав працювати важливий аргумент – дим та чад що йшов від палаючої автогуми. Беркутня та інші атакувальники вже теж виснаженними, а справу ніяк завершити. Ситуація й справді висіла на волосині. Та ось на Майдані ожив Дух. Не стало паніки. Бо сталася неймовірна річ. Поблизу пам'ятника засновникам Києва за три десятка втримали атаку. Силовики так і не наважилися йти.

Вони не здригнулися хоча за їхніми спина-
-ми вже і підмоги не було. Навко вогонь та смердючий дим. Тож розібрати де і яка сотня було неможливо. Але після того, як був перед барикадою підпалений бронетранспортер у всіх повстанців з'явився блиск в очах. Нема страху.

Воля або Смерть. Такий у них вибір. І це вже не просто стало голосом своїї ще давнини. Це було у кожного на вустах.

І це почув їх ворог. Йому стало надзвичайно важко. Хоча до сцени вже рукою подати. Але ж ніяк ці метри не давалися. Ось так був відбитий перший нічний наступ.

Тут повстанці не повірили своїм очам. Палає з верхніх поверхів Будинку Профспілок. Свої не могли це не могли зробити. Там же був госпіталь. З близько ста пораненими. Та й взагалі штаб. Потім стало зрозуміло, що це зухвалий маневр супротивника. Який вирішив таким чином зламати спротив. Потім був хаос і суцільний фантастгармонійний пекельний заміс. Евакуація поранених, порятунок тих хто там застряг. Нарешті прибули МНС-ники, який спочатку боялися допускати. Адже ворог міг бути перевдягненим.

Врешті таки з сотня рятівників узялися хоча б якось виправити ситуацію. Бо вогонь вже розповсюдився на весь Будинок. Кульмінація, це порятунок телескопічною драбиною чотирьох журналістів з технічного даху. Живі та смерть налякані.

А вже з п'ятої до шостої ранку, ще одна спроба атаки від "БЕРКУТА". По факту це остання за добу. Разом із водометом. Хоча на дворі була нічна холодрига. Та нікого це не обходило. Горіла шина-шина палала. Ось така була відповідь і водночас алегорія. Далі увесь ранок вже не було більше якихось активних дій.

Потім було оголошено про буцімто перемо-вини Оппи із Харантом Конституції. Але на це вже ніхто не зважав. Майдан - він продовжував накопичувати свої ресурси. Будувати на площі вже нові барикади. Адже навряд чи там ворог планував мирний відступ. Бо схоже на те що вдарений ялинкою остаточно звихнувся. Або ж, що було більш імовірним, те що він виконував як міг накази з Кремля. Та моральні і матеріальні ресурси почали здавати.

Із повсталих регіонів почали йти добрі новини. Львівщина. Франківщина та вся Тернопільщина. Там розпочався революційний наступ. Падают і палають РОВДи. Адміністрації та офіси Партії Влади. А надвечірря на Майдан приходить новина, що повстання відбулося на Волині. А на Поділлі в Хмельницькому управлінні СБУ використали табельну зброю. І застрели жінку а інших поранено. Це збурило все місто. Тож голова управління сам здався аби уникнути руйнації будівлі та суду лінчу над підлеглими. Полісся теж почало йти в наступ. А на ранок наступного дня Буковина, Закарпаття. Полтавщина та Черкащина з Холодним Яром нагадують Центру про себе. По всій Україні неспокій та хвилювання. І Влада кидає в бій останній але перевірений ресурс – це бойовики-тітушки. Їх звозять зрозуміло що з Півдня та Сходу. Але не всюди вони можуть прориватися. На трасах починають тепло зустрі-чати місцеві повстанці. А після того як десь біля Золотоноші був насмерть збитий сільський активіст. Цілі села виходять до траси на власно-руч організовані блокпости. Почасти з дробовиками. Ловлять ці автобуси і або завертають назад. Або ж пробивають колеса. В ніч поки проходить оголошене перемирря. Але це мало на що впливає. Мародерствують та бандитствують провладні агенти. Вони курочать по всьому Києву запарковані авто. Менти абсолютно не контролюють нічого.

Безлад. Обиватель в паніці. Метро стоїть.

Тож тепер майже надзвичайний стан у столиці. Хоча на барикадах умовний спокій та всі на поготові. Надходить новина, що у Львові підірвані казарми "БЕРКУТА" і захоплені склади зі зброєю. А обласне управління повним складом на боці народу. Розпочато похід за звільнення Києва. Звідти зупинено рух пасажирських потягів. Починається за одне масовий Ленінопад. В різних місця відбуваються протистоян-ня. Дніпро, Запоріжжя, Кіровоградщина Чернігівщина та Сумщина. Навіть у сонних до цього часу Одесі, Харкові, Херсоні та Миколаєві протести набувають вже розмаху який не можна не побачити. І ось вже 20 лютого, вранці поки світова спільнота ще спала. Або ж як і завжди перебувала в очіку-ванні української кризи виключно мирним шляхом. На правому фланзі майже впритул до консерваторії. Досить нечисельна група повстанців. Не дуже зграбно починає свою атаку. Про значення якої нічого ніхто не мігби й подумати. Не дивлячись на те, що силовики надійно укріпилися за стелою. Попри постріли з помпових рушниць. Повстанці за декілька спроб зблизилися на достатню відстань і з різних боків закидали

коктелями укріплення. Початок атаки вдається. Її підтримав Центр. І ось Стела Свободи оточена та захоплена

повстанцями. В полон до них декілька ментів потрапляє, ця подія стає детонатором. Бо раптово Самооборона, що була на то час почала свій наступ. Повстанці хто як може перетинають власні барикади. На Майдані гамір і некерованість. Нічого не можливо розібрати, що відбувається. Атакуючих близько двох тисяч. Вони видираються на гору до Жовтневого. І відсікають там частину ВВ-шників коктелями. Їх тепер вдосталь. Під час цього масованого наступу зліва, ближче до багатостраждальної будівлі Будинку Профспілок. Розтягують величезну купу ще недопаленої гуми від якої увесь Майдан був в диму та чаді. Це можливо стало величезною помилкою. Хоча дало можливість ще одній частині Майданівців рухати-ся в напрямі до Європейської Площі. Та далі по Грушевського. В наступ. Є різні погляди та оцінки наподальше. Адже коли на Майдані розвиднілося, його імовірно легше і не вліпу прострілю-вати.

Можливо це була запланована пастка. А може "БЕРКУТ" та інші підрозділи стали в частині деморалізовані. І втратили керованість, не кажучі про Внутрішні Війська. І недоношений диктатор запустив абсолютно нечуваний до того інструмент придушення РЕВОЛЮЦІЇ. Про який ще довго не можна без здригання згадувати. По суті вже не є важливим, сам він прийняв рішення. Чи за вказівкою з Кремля. Проти атакуючих повстанців у велосипедних та будівельних касках, які були озброєні камінням, палицями, петардами та коктелями. Тільки декілька повстанців наважилися принести мисливські карабіни. І про всяк випадок вони перебу-вали в переході що внизу. А не на площі. Бо знали, що навіть позування з травматами надасть можливість ворожим снайперським гвинтівкам відкривати вогонь на ураження. Справжньої зброї то й не було. Вона нібито мала прибути тільки над вечір. Бо хіба ті щити у змозі захистити від куль вправного снайпера? Ніхто не вірив до останнього. Але це таки сталося.

Вони почали розстріл людей без зброї біля Жовтневого Палацу та на початку вулиці Інститутської. Те ж саме тільки трішечки в меншому масштабі було й на Грушевського. Суцільне Жахіття. Вбивали навіть тих хто хотів відтягти до медиків вражених кулями повстанців. І що більше довершує той морок. Стрілянина здійснювалася і по декотрих із силовиків. З якого саме боку достеменно невідомо нікому. Можливо ті хто здійснював постріли коли вражали кулями в своїх так би мовити. Очікували ще більшої агресії що до Майданівців. Та вийшло навпаки. У оборонців режиму яких так почали мочити у рядах паніка. І ті хто не бажав їхнього відступу. Навпаки саме цим його й спровокували. Повстали йшли вперед. Те що відкривалося очам, не вкладалося в голові. Безкінечна людська течія. Коли невеликими групами ті що спереду, знову і знову підносили тіла своїх побратимів. А їх в свою чергу підхоплювали ті що були позаду. Здавалося що це зкінчится ніколи. Але

запал в повстанців був такий, що ніхто вже не відступав. Для перенесення тіл загиблих та поранених використовували все що можна. Якісь ноші медичні. Де вони й взялися? Щити мен-тівські та дерев'яні.

Стан повстанців був незрозумілим. Хто поранений, чи загинув там? Повна каша. Вже ближче до Головпоштампту, їх вкладали на автівки і перевозили до госпіталю, що був у КМДА. Бо ж ті оперційні, які були у великих палатках поблизу McDonalds. Вони вже фізично не встигали рятувати. Там поруч вкладали того кого так і не витягти з іншого світу. Або принесли вже загиблим. Їхні бездиханні тіла були прикриті закривавленними прапорами.

Але були також і неймовірності. Коли несли на дерев'яному щитові хлопця без свідомості. Навіть не зрозуміло, що в нього. І хтось догледів ось. — Несли бо уперед ногами. Гукнули, так не годиться. Не зменшуючи темпу ходи розвернулися. Аж раптом він почав підводитися та злізати з нош. Схоже, що повстанець отрмав контузію. Та це був поодинокий випадок. Скільки часу те все чинилося, вже не можливо було зрозуміти. Та врешті пронеслося гулом по всьому Майдану. "БЕРКУТА" немає. Він начебто зник. Утворився вакуум влади. Бо ж на Грушевського і нігде не знаходили „ЛЕГІТИМНОГО". Він бо втік кудись.

А Майдан був оповитий журбою по загиблих у протистоянні.

За період: Грудень - Лютий місяці в подіях які можна назвати ЄвроМайданом із боку повстанців загинуло 106-108 активістів та простих громадян. Зниклих без вісти від 45 до 150. Поранених які потрапили в лікарські офіційні установи 750 постраждалих. Тих людей, хто не користувалися ними вочевидь ще більше. Вони пройшли через нелегально організовані госпіталі.

Перший загиблий ще помер 22 грудня 2013
За січень загинуло семеро повстанців.
13 лютого в Запоріжжі у власній автівці був спалений автомайданівець.
18 лютого від вогнепальних та забоїв загинуло 23 людини.
19 лютого - восьмеро людей.
20 лютого - під час розстрілів та дій озброєних тітушок 47 повстанця.
21 лютого та до 5 березня - 20 людей.

З боку захисників Влади були також втрати. Хоч обставини їхньої загибелі викликають багато питань.
Тож 18 лютого - 5 бійців.
19 лютого - 3 бійця.
22-24 лютого - два міліціянта, та два розстріляних ДАЇ-вця.
Слід відзначити належність до підрозділів.
ВВ - загинуло 5-ро, "Беркут" - п'ятеро, "Тигр" - двоє
І дивним чином музикант МВС.

Така ось плата за Волю.

Така ціна ПЕРЕМОГИ.

Куда входит | Общее кол. | Обозначение | Кол. | Примечание

Изм. | Лист | № докум. | Подп. | Лист

Формат А4